

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 10 ΜΑΪΟΥ 1997 ● ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ● ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 ● ΕΤΟΣ 3ο ● ΦΥΛΟ 93ο ● ΔΡΑΧΜΕΣ 200

Κοινωνικός Διάλογος Μονόλογος της Οικονομίας

Την ερχόμενη βδομάδα, η κυβέρνηση Σημίτη, σε συνεργασία με τους επίσημους εργολάβους της ελληνικής κοινωνίας (κόμματα, συνδικάτα, φορείς), εγκαινιάζει την έναρξη του περιβόητου "κοινωνικού διαλόγου". Έχοντας προς στιγμήν ελέγξει το απεργιακό κύμα που συγκλόνισε τη χώρα τον περασμένο χειμώνα, ο κύριος Καθηγητής καλεί τις ηγεσίες των συνδικαλιστικών ενώσεων να συζητήσουν από κοινού, σε ένα περιβάλλον νηφαλιότητας και ιδιότυπης εργασιακής ειρήνης, τα πιο σκληρά και κτηνώδη μέτρα των αφεντικών κατά των εργαζομένων. Άλλωστε, δεν είναι καθόλου τυχαίο το γεγονός ότι ο πρωθυπουργός επέλεξε πρώτα μια συνάντηση με τους κυβερνητικούς συνδικαλιστές για να ανακοινώσει έπειτα την επερχόμενη επίθεση ενάντια στις εργατικές κατακτήσεις. Και αυτό, γιατί είναι ξεκάθαρο ότι η προσφυγή στους πραιτωριανούς των ΜΑΤ και η ενεργοποίηση των διωκτικών μηχανισμών (ποινικοποίηση των απεργιακών αγώνων) στην παρούσα συγκυρία δεν επαρκούν. Ο ξεσηκωμός των αγροτών, οι ναυτεργατικές κινητοποιή-

σεις και η πολύμηνη απεργία των καθηγητών, που αμφισβήτησαν το κύρος και την αξιοπιστία της κυβέρνησης, ήταν αδύνατο να χειραγωγηθούν εάν δεν ελέγχονταν από τα μέσα. Αυτός όμως είναι και ο στρατηγικός ρόλος των κυβερνητικών εργατοπατέρων και όλων των άχαρων διαμεσολαβητών της εξουσίας: ο ρόλος της κρατικής μαριονέττας μέσα στα συνδικάτα, ο ρόλος της πολιτικής αστυνομίας της εργοδοσίας μέσα στο διεκδικητικό κίνημα. Δεν πρέπει λοιπόν να ξενίζει το ότι ο κορυφαίος εκπρόσωπος της κυβέρνησης στον κοινωνικό διάλογο θα είναι ένας πρώην "εκπρόσωπος των εργαζομένων" και νυν βουλευτής του κυβερνώντος κόμματος, ο Χρ. Πρωτόπαπας. Το πολυπόθητο σκηνικό της αμοιβαίας συναίνεσης έχει στηθεί προ πολλού. Μήνες τώρα οι καναλάρχες και ο αστικός τύπος, εν είδει υπερπολυτελούς χολιγουντιανής παραγωγής, διαφημίζουν με μακροσκελή άρθρα και "σοβαρές" τηλεοπτικές εκπομπές την πρόθεση της κυβέρνησης να εφαρμόσει το σωτήριο οικονομικό της πρόγραμμα, αδιαφορώντας για το πολιτικό κόστος. Η, δια στόματος της υπουργού ανάπτυξης

Βάσως Παπανδρέου, αναγόρευση των ισχυρών του κεφαλαιοκρατικού λόμπυ σε κύριους άξονες της οικονομικής πολιτικής στα Βαλκάνια, καθώς και οι διαβεβαιώσεις στις συναθροίσεις του χρηματιστικού και βιομηχανικού κεφαλαίου από τον πρωθυπουργό ότι: "θα υπηρετήσουμε πιστά τα εθνικά συμφέροντα και τις προτεραιότητες της ελληνικής οικονομίας" (22-3-97, Κάραβελ) προοιωνίζαν τις θέσεις με τις οποίες κράτος και αφεντικά θα αντιμετώπιζαν το ετοιμοθάνατο συνδικαλιστικό κίνημα. Τα μέτρα λοιπόν που η κυβέρνηση είναι διατεθειμένη να πάρει στους αμέσους επόμενους μήνες, εκτελώντας τις εντολές φυσικά του ντόπιου και διεθνούς κεφαλαίου, μέτρα που παρουσιάζονται στο τραπέζι του κρατικού μονόλογου ως αδιαπραγμάτευτα, έχουν περίπου ως εξής:

1) Νομική κατάργηση του 8ώρου, καθώς ο υπολογισμός του εργάσιμου χρόνου θα γίνεται σε ετήσια βάση, ενώ θα κατανέμεται ανάλογα με τις ανάγκες της επιχείρησης. Παράλληλα, εισάγεται ο θεσμός της άνευ αποδοχών άδει-

συνέχεια στη σελίδα 5

“Δεν έχει πλοίο για σε, δεν έχει οδό...”

Οι ιρακινοί πρόσφυγες δεν φέρνουν στην πατρίδα κύπελλα. Δεν αναφέρονται στα αρχαία Καραμανλή. Δεν αδικήθηκαν στα καλλιστεία. Γι' αυτό και απαξιώνονται από τα δελτία των οκτώμισι. Ακόμα και όταν πνίγονται προσπαθώντας "να εισέλθουν παράνομα". Ίσα που γίνονται δωδέκατη είδηση στα κανάλια. Ας το πάρουμε απόφαση. Οι ιρακινοί (και γενικά οι ξένοι) δεν πουλάνε. Ίσα που μας επιτρέπουν να κάνουμε καμιά αναφορά στους εγκληματίες δουλεμπόρους. Ο πνιγμός 22 ιρακινών στην προσπάθεια τους να περάσουν σ' αυτό που τους φάνταζε σαν γη της επαγγελίας δεν είναι θέμα που θα μας απασχολήσει. Γιατί αν μας απασχολούσε θα έπρεπε να εξετάσουμε ορισμένα ενοχλητικά ζητήματα. Θα έπρεπε

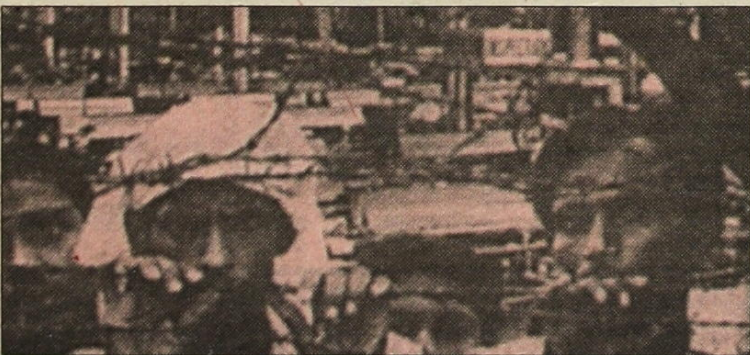
λοιπόν να αναρωτηθούμε για ποιό λόγο η δημοκρατική Ευρωπαϊκή Ένωση δεν δίνει άσυλο στα θύματα απολυταρχικών καθεστώτων όπως του Ιράκ. Θα έπρεπε επίσης να παραδεχτούμε ότι η εξαθλίωση και η καταπίεση σπρώχνει εκατομμύρια ανθρώπους στο δρόμο της προσφυγιάς. Και κυρίως θα έπρεπε να ο-

μολογήσουμε ότι μεγάλο μέρος του πλούτου που παράγεται στις ανεπτυγμένες χώρες στηρίζεται στην μαύρη πάμφθηνη εργασία των μεταναστών. Μα άμα τα κάνουμε όλα αυτά οδηγούμαστε στο συμπέρασμα ότι οι ανεπτυγμένες χώρες προκαλούν τη μεταναστευτική ληστεία των πλουτοπαραγωγικές πηγές των ανα-

πτυσσόμενων και ότι στη συνέχεια θέτουν τους μετανάστες εκτός νόμου για να τους χρησιμοποιούν έναντι πινακίου φακής. Τούτο το συμπέρασμα όμως δεν ταιριάζει στις επιταγές της εκσυγχρονιστικής εποχής μας. Οπότε είναι καλύτερο να μη μιλάμε για τους πνιγμένους ιρακινούς. Είναι καλύτερο όποτε αναφερόμαστε σε ξένους να το κάναμε ίσα για να τους αποδιώξουμε πάσης φύσεως εγκλήματα.

Το χώμα έχει πια σκεπάσει τους ιρακινούς. Κι είναι αλήθεια ότι μαζί τους θάφτηκε κι η δικιά μας ευαισθησία. Ως γνωστόν οι αξίες μας θα εκταφούν σε λίγο γιατί πλέον έχουν αποσυντεθεί και δεν υπάρχει λόγος να πιάνουν χώρο στο μεταμαοντέρνο νεκροταφείο.

Γ.Α.

ΑΜΣΤΕΡΝΤΑΜ

Ένα καυτό καλοκαίρι...

Το πρόγραμμα εκδηλώσεων οργής και διαμαρτυρίας ενάντια στη Διακυβερνητική Συνδιάσκεψη (Ιούνιος '97), όπως ανακοινώθηκε από το ραδιοσταθμό των καταλήψεων στο Άμστερνταμ.

Σελ. 2

ΧΑΡΤΟΠΟΛΕΜΟΣ

Για την "ενημέρωσή σας"...

Η λειτουργία των ΜΜΕ δεν υπακούει απλοϊκά στο σχήμα έλεγχος της συνείδησης, άρα έλεγχος της πολιτικής εξουσίας, αλλά επικεντρώνεται στον έλεγχο της οικονομίας σαν υπερσύνολο.

Σελ. 4

Οι ανάγκες μας πάνω από τα κέρδη τους

“Είστε τυχεροί που δε βρίσκεστε εκτός των τειχών” (δηλαδή άνεργοι)

Με αυτή την “ατάκα” απάντησε ο Υπουργός Εργασίας, Μιλτιάδης Παπαϊωάννου στους εκπροσώπους των σωματείων του εμπορίου, όταν κατά τις τελευταίες κινητοποιήσεις συναντήθηκαν μαζί του, για να του εκθέσουν τα προβλήματα των εργαζομένων.

Ακόμη πιο ωμός, ο πρωθυπουργός Κ. Σημίτης: “ένας καλά εφοδιασμένος εργαζόμενος μπορεί να αναλάβει ο ίδιος τις ευθύνες του για την ασφάλισή του, τη στέγασή του και την υγειονομική του περίθαλψη με αντίστοιχη μείωση των ευθυνών του κράτους”.

Οι παραπάνω τοποθετήσεις δίνουν το στάθμισμα των μέτρων που προωθεί, κατ’ αρχήν, η κυβέρνηση με τον περιβόητο “κοινωνικό διάλογο”, πριν προχωρήσει και στη νομοθετική τους κατοχύρωση. Είναι φανερό, ότι επιχειρείται ένα στρατηγικό χτύπημα στο κερδισμένα -με αγώνες και αιμα-δικαιώματα των εργαζομένων και πάνω απ’ όλα στη δυνατότητα της συλλογικής έκφρασης και διεκδίκησης.

Ετσι έχουμε:

- τα τοπικά σύμφωνα απασχόλησης, όπου οι εργαζόμενοι κατόπιν συμφωνίας θα αμειβονται κάτω από την Γενική Συλλογική Σύμβαση Εργασίας, δηλαδή μισθοί των 80 - 100 χιλιάδων.
- διευθέτηση του χρόνου εργασίας όχι πια σε βάση ημερήσια ή εβδομαδιαία, αλλά ανά μήνα ή, ακόμη, ανά 6μηνο και ετήσια.
- Σήμερα, νομικά, το ανώτατο όριο απασχόλησης είναι 9 ώρες την μέρα (8ωρο + 1ώρα υπερεργασία). Η κυβέρνηση σκοπεύει να ατελευθερώσει αυτό το όριο, αρκεί το σύνολο των ωρών την εβδομάδα να μην ξεπερνά τις 48. Έτσι, για μέρα μπορεί να δουλεύουμε 5 ώρες, την άλλη 12, την επόμενη καθόλου κλπ.
- απελευθέρωση του ορίου των απολύσεων. Τώρα υπάρχει ο περιορισμός 2% το μήνα, στο σύνολο των απασχολούμενων, για τις μεγάλες επιχειρήσεις.
- μείωση του μη μισθολογικού κόστους εργασίας. Μειωμένες ασφαλιστικές εισφορές, κατά 2%, για τους εργοδότες που προορίζουν ειδικές κατηγορίες εργαζομένων (άνεργους, γυναίκες κ.α) και ασύστολη χρηματοδότησή τους με βάση το νόμο για την ανεργία.

“Τα νέα μέτρα θα μειώσουν την ανεργία”, μας λένε

Στην πραγματικότητα δεν πρόκειται για κάτι τέτοιο. Με τα νέα μέτρα θα αλλάξει, εντελώς και στο σύνολό του, ο χαρακτήρας της εργασίας και ο ίδιος ο εργαζόμενος. Θα μιλάμε πλέον για ένα νέο τύπο εργαζόμενου, για ένα νέο τύπο εργασίας, όπου θα κυριαρχεί το μόχθος της ανεργίας και της φτώχειας. Η ανεργία δε θα μειωθεί. Θα ανακυκλώνεται ανάμεσα στους εργαζόμενους, με πολύ χειρότερου όρους απ’ ό,τι στο παρελθόν.

Αν τώρα, οι ξεφτιλισμένες συλλογικές συμβάσεις (με βασικό μισθό 120χιλ.) ήταν η αφετηρία μας για παραπέρα μισθολογικές διεκδικήσεις, με τα νέα μέτρα θα απο-

τελούν την ανώτατη διεκδίκηση.

Όσοι είναι τυχεροί και δουλεύουν, δε θα ‘χουν κανένα κεκτημένο και οι απαιτήσεις τους θα είναι καθλωμένες πολύ χαμηλά.

Το παρόν που ζούμε και το μέλλον που ετοιμάζουν για μας (χωρίς εμάς) βρίσκεται σε αναντιστοιχία με τις δυνατότητες που μπορούμε να προσφέρουμε η επιστήμη, οι νέες τεχνολογίες, η αύξηση της παραγωγικότητας.

Θα μπορούσαμε και λιγότερο να δουλεύουμε και καλύτερα να αμειβόμαστε. Αντίθετα, ο εργαζόμενος γίνεται ο μοναδικός υπεύθυνος για την κάλυψη των αναγκών του, από την εύρεση εργασίας, μέχρι την ασφάλιση. Το κράτος δεν θα έχει πλέον καμμία υποχρέωση και η εργοδοσία θα είναι ακόμη πιο ασύδοτη να καταπατά δικαιώματα και ελευθερίες.

Στη θέση της μόνιμης και σταθερής απασχόλησης οι ευέλικτες εργασιακές σχέσεις και η μερική απασχόληση (σε 2,3... και περισσότερους εργοδότες).

Στη θέση των ενιαίων εργασιακών δικαιωμάτων, η κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων, η ατομική κατακερματισμένη -και χωρίς βασικά δεδομένα- διαπραγμάτευση.

Στη θέση του σταθερού ωραρίου, τα ελεύθερα ωράρια επιμήκυνσης του χρόνου εργασίας, ανάλογα με τις ανάγκες της επιχείρησης.

Ο εργοδότης θα μπορεί να απασχολεί τον εργαζόμενο με ό,τι μισθό θέλει, όσο θέλει, όποτε θέλει. Παράλληλα, εγκαταλείπει κάθε κρατική προστασία. Ο εργαζόμενος αφήνεται έρμαιο στις δυνάμεις της αγοράς στις κάθε φορά απαιτήσεις της.

Όλα όσα περιγράφουμε είναι καινούργια ή υπάρχουν ήδη;

Το ωρομίσθιο, η μερική απασχόληση, ο εργάτης λάστιχο, τα απάνθρωπα ωράρια, οι μισθοί κλάδους και ιδιαίτερα στο εμπόριο (και στο χώρο του βιβλίου - χάρτου). Όμως, αν όλα αυτά, μέχρι τώρα, αφορούσαν ένα αυξανόμενο ποσοστό των απασχολούμενων, με τα νέα μέτρα θα γίνουν καθεστώς, θα αφορούν το σύνολο.

Γιατί αντιδρούμε τώρα που γενικούνται και όχι όταν πρωτοεμφανίστηκαν;

Ας όψεται το επίσημο - κρατικό συνδικαλιστικό κίνημα που έκανε ότι μπορούσε για να φτάσουμε στη σημερινή κατάσταση του εργασιακού μεσαίωνα.

Μπορεί η ΓΣΕΕ να υπερασπίσει, στοιχειωδώς, τα εργατικά δικαιώματα;

Σαφέστατα όχι. Και πολύ περισσότερο να συμβάλει ώστε οι εργαζόμενοι να έχουν νέες κατακτήσεις. Άλλωστε, το ανώτατο στάδιο της “αντίστασης και διεκδίκησης” γι’ αυτούς είναι η βουλευτοποίηση των “Κανελλόπουλων” & “Πρωτοπαπάδων” χθες και των “Πολυζογόπουλων” αύριο.

Χρειαζόμαστε ένα νέο εργατικό κίνημα...

1... που θα απαιτεί εδώ και τώρα:

- ✓ 35ωρο - 5ήμερη - 7ωρο. Αυξήσεις στους μισθούς, ώστε να ζούμε αξιοπρεπώς από ένα μισθό, από μια δουλειά. 250.000 (καθαρά) ο κατώτερος μισθός.

✓ Ανατροπή της λιτότητας και του “οικονομικού Συντάγματος” του Μάαστριχτ

✓ Απαγόρευση δια νόμου των απολύσεων. Καμμία επιδότηση στους εργοδότες για θέσεις εργασίας. Καμμία κράτηση απ’ τον εργατικό μισθό για την ανεργία. Για την ανεργία να πληρώνουν αποκλειστικά οι εργοδότες και το κράτος. Επίδομα ανεργίας ίσο με το βασικό μισθό για όλους τους άνεργους, χωρίς προϋποθέσεις και για όλη την διάρκεια της ανεργίας.

✓ Σύνταξη για όλους στα 55 ή στα 25 χρόνια εργασίας. Κατάργηση των ασφαλιστικών εισφορών των εργαζομένων, να πληρώνουν μόνο οι εργοδότες και το κράτος. Κατάργηση των αντιασφαλιστικών νόμων της Ν.Δ.

✓ Ίσα δικαιώματα σε Έλληνες και ξένους εργάτες.

2... που θα χαρακτηρίζεται από την άμεση δημοκρατία, τις γενικές συνελεύσεις, τους αιρετούς και -ανά πάσα στιγμή- ανακλητούς αντιπροσώπους.

3... που δε θα αγωνιά για την “εθνική οικονομία”, τους “δείκτες σύγκλισης”, το “τρένο του Μάαστριχτ”, την “ανταγωνιστικότητα”, αλλά που θα τοποθετεί τις ανάγκες μας πάνω από τα κέρδη τους.

4... που δε θα υπερασπίζει τα όσα μας έχουν απομείνει, αλλά θα διεκδικεί όσα του ανήκουν.

Σύλλογος Υπαλλήλων Βιβλίου, Χάρτου και Γραφικών Τεχνών.

(προκήρυξη που μοιράζεται την τελευταία εβδομάδα στην Αθήνα)

Ένα καυτό καλοκαίρι στο Άμστερνταμ

Στις 16 και 17 Ιουνίου 1997 θα διεξαχθεί στο Άμστερνταμ η Σύνοδος Κορυφής της Ευρωπαϊκής Ένωσης, γνωστή ως Ευρότορ. Στη Σύνοδο αυτή, που θα γίνει στο κτίριο της Τράπεζας Ολλανδίας, στόχος θα είναι η δημιουργία ενός ισχυρού οικονομικού μπλοκ. Σύμφωνα με τις προσαγές της ελεύθερης αγοράς, οι κοινωνικές υπηρεσίες θα ιδιωτικοποιηθούν και θα εξαφανιστούν. Η πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης θα χαρακτηρίζεται από τους αδιαπέραστους μηχανισμούς της. Αυτή η πολύ μικρή ομάδα αρχηγών κρατών θα παραχωρήσει απόλυτη εξουσία στο κεφάλαιο, ενώ ταυτόχρονα θα απορρίψει κάθε πιθανότητα αμεσοδημοκρατικών εναλλακτικών λύσεων. Η αύξηση του κρατικού ελέγχου -στο εσωτερικό της Ευρωπαϊκής Ένωσης, στα σύνορά της και έξω από αυτά- καλείται να εξασφαλίσει την ομαλή εξέλιξη αυτής της διαδικασίας.

Οι κυβερνητικοί ηγέτες έχουν μεγάλα σχέδια γι’ αυτή τη σύνοδο της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Σκοπεύουν να καταλήξουν στη “Συμφωνία του Άμστερνταμ” (γνωστή και ως “Μάαστριχτ 2”). Σε αυτή θα πρέπει να περιλαμβάνονται, ανάμεσα σε άλλα, η κατάργηση του δικαιώματος για βέτο στο Συμβούλιο των Υπουργών και η καθιέρωση νέων κανόνων χάραξης της εξωτερικής και αμυντικής πολιτικής, για τα δικαστήρια και την αστυνομία.

Το δημοτικό συμβούλιο του Άμστερνταμ βλέπει την Ευροτορ σαν μια μεγάλη ευκαιρία να απαλλαγεί από την “Σόδομα και Γόμορρα” εικόνα σεξ, ναρκωτικών και φτωχογειτονιών και να παρουσιαστεί ως μία αξιοπρεπής, οικονομικά επιτυχημένη πόλη του κόσμου. Για να σερβίρει στους αρχηγούς κρατών αυτή την εικόνα και να εξασφαλίσει την ομαλή διεξαγωγή της Συνόδου, χιλιάδες επιπλέον αστυνομικών έχουν προσληφθεί για το Άμστερνταμ και μεγάλες περιοχές της πόλης μετατρέπονται σε ζώνες ασφαλείας. Μέσα σε αυτές τις ζώνες ασφαλείας, θα είναι υποχρεωτική η επίδειξη στοιχείων ταυτότητας και θα “καθαριστούν” από άστεγους, παράνομους μετανάστες και άλλα “ανεπιθύμητα στοιχεία”. Μια πρόγνωση για το μέλλον, ίσως;

Ευτυχώς, υπάρχουν πολλοί άνθρωποι και οργανώσεις που δεν είναι διατεθειμένες να μείνουν με σταυρωμένα χέρια και σκοπεύουν να εκμεταλλευτούν το γεγονός για να δείξουν την περιφρόνησή τους σ’ αυτούς τους μηχανισμούς και να διακηρύξουν την αντίστασή τους. Κόσμος από άλλες χώρες που θα ‘θελαν να συμμετάσχουν σε αυτή την αντίσταση είναι ευπρόσδεκτοι. Ήδη έχουν σχεδιαστεί για τις “μέρες του Ιουνίου” κάποιες ενέργειες και εκδηλώσεις. Παρακάτω δίνεται ένας ατελής κατάλογος εκδηλώσεων. Αυτές οργανώνονται από ένα ευρύ φάσμα ατόμων και ομάδων. Κάθε ομάδα είναι υπεύθυνη για τις δικές της δραστηριότητες. Αν και γίνεται προσπάθεια να συντονιστούν κατά το δυνατό αυτές οι δραστηριότητες, επιλέχθηκε σκόπιμα να μην υπάρχει κεντρικός έλεγχος. Έτσι υπάρχει η δυνατότητα για κάθε είδους ταυτόχρονες πρωτοβουλίες. Κατά τη διάρκεια των “Ημερών του Ιουνίου”, θα υπάρχουν σημεία πληροφόρησης σε διάφορα μέρη στο Άμστερνταμ, στα οποία θα μπορεί κανείς να προμηθευτεί ένα ημερολόγιο δραστηριοτήτων και άλλες σχετικές πληροφορίες. Η ακριβής διεύθυνση αυτών των σημείων πληροφόρησης μπορεί να ζητηθεί ταχυδρομικά από την παρακάτω διεύθυνση.

Δυστυχώς, δεν είναι δυνατό να βρεθεί τόπος διαμονής για όλους, ο καθένας θα πρέπει να φροντίσει γι’ αυτό. Δικές σας ιδέες θα είναι ιδιαίτερα ευπρόσδεκτες, ώστε να δείξουμε με πολλούς τρόπους τη διαφωνία μας στην πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης και την επιθυμία μας για ένα διαφορετικό κόσμο.

Θα είναι ένα μακρύ καυτό καλοκαίρι...

Ατελής κατάλογος δραστηριοτήτων κατά τη διάρκεια της Ευροτορ στο Άμστερνταμ

14/6: Διαδήλωση ενάντια στην ανεργία, τη φτώχεια και την κοινωνική απομόνωση.

Από τα μέσα του Απριλίου, χιλιάδες άνθρωποι απ’ όλη την Ευρώπη έχουν ξεκινήσει πορείες προς το Άμστερνταμ, για να διαμαρτυρηθούν ενάντια στις νεοφιλελεύθερες επιλογές της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Αυτές οι πορείες θα ενθωθούν σε μια επίδειξη δύναμης στις 14 Ιουνίου στο Άμστερνταμ.

11/6 - 17/6: Η “Πλατφόρμα για μια Άλλη Ευρώπη”.

Ένα συντονιστικό όργανο διάφορων προοδευτικών οργανώσεων, οργανώνει συζητήσεις, ενέργειες και μέρες με συγκεκριμένο θέμα, στα πλαίσια μιας εναλλακτικής συνόδου, με ομιλητές από διάφορες χώρες. Στα θέματα των ομάδων εργασίας περιλαμβάνονται η ανεργία, η φτώχεια, η κοινωνική απομόνωση, η φεμινιστική Ευρώπη, η Ευρώπη της Ειρήνης, Ευρώπη και Νότος, Ευρώπη και Περιβάλλον, κα...

15/6: Διαδήλωση/ Δράση στο “πανδοχείο των συνόρων”

Το Αυτόνομο Κέντρο οργανώνει μία κυκλική διαδήλωση (μάλλον) στη φυλακή προσφύγων στο νοτιοανατολικό Άμστερνταμ. Ο ακριβής χρόνος και τόπος δεν έχει ανακοινωθεί ακόμη.

13/6 - 15/6: Μέρες Χάους

Μια μαζική διαδήλωση “Σταματήστε την πόλη” που θα γονατίσει το Άμστερνταμ.

16/6: Διαδήλωση στο Μνημείο των Ομοφυλόφιλων

Διαδήλωση ενάντια στην απαράδεκτη γνωμοδότηση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου που επιτρέπει στη Βρετανία να απαγορεύει στους πολίτες της το s/m σεξ με τη θέληση των συμμετεχόντων. Οργανώνεται από το “Gay and Lesbian Amsterdam” με κύριο σύνθημα “Για σεξουαλική ποικιλία στην Ευρώπη”.

12/6 - 13/6: Συνδιάσκεψη UNITED

Η μεγαλύτερη συνάντηση μη κυβερνητικών οργανώσεων στα πλαίσια του Ευρωπαϊκού Έτους Ενάντια στο Ρατσισμό. Θέματα της συνάντησης είναι “Οχυρό Ευρώπη”, “Καθημερινός Ρατσισμός” και “Θεσμικός Ρατσισμός”, με ομιλητές από διάφορες χώρες (στα αγγλικά).

15/6: Euro rave

Πάρτι στο δρόμο “ενάντια στην ευρωπαϊκή πολιτική για τα ναρκωτικά και τα άλλα σκατά που μας ετοιμάζουν”.

17/6: Euroblow

Μαζικό κάπνισμα χασίς έξω από την Τράπεζα Ολλανδίας σε διαμαρτυρία για την πολιτική της Ε.Ε. για τα ναρκωτικά.

17/6: Αναρχική διαδήλωση

Αγριεμένο πλήθος ορμάει στην Τράπεζα Ολλανδίας. Συνάντηση Πλατεία Dam, στις 2 μ.μ.

Συγκροτήματα και πάρτι.

Radio de Vrije Keyser
e-mail: keyser@xs4all.nl

Α. ΣΤΙΝΑΣ 1900 - 1988

“ΕΑΜ - ΕΛΑΣ - ΟΠΛΑ”

Η “ειδική αποστολή” της Εθνικής Αντίστασης στο Δεύτερο Παγκόσμιο Ιμπεριαλιστικό Πόλεμο και η συμβολή της στη βιβλική καταστροφή που εν ψυχρώ προετοιμάζουν οι δήμιοι που κυβερνούν τους λαούς.

“... Ο πόλεμος υπάρχει μέσα στη φύση της σύγχρονης εκμεταλλευτικής κοινωνία όπως η βροχή στο σύννεφο. Αλλά για να ρίξουν τις μάζες στο σφαγείο πρέπει να έχουν οι ιμπεριαλιστές εξασφαλισθεί ή να πιστεύουν ότι έχουν εξασφαλισθεί από τον κίνδυνο της επανάστασης. Μπορούμε να παρακολουθήσουμε αυτή τη σχέση ανάμεσα στον πόλεμο και στην επανάσταση στις εξελίξεις του επαναστατικού κινήματος από το 1920 και ύστερα. Από τότε το επαναστατικό κίνημα δεν γνωρίζει παρά ήττες πάνω στις ήττες, καταστροφές πάνω στις καταστροφές, σύγχυση, απογοήτευση, μέχρι την πλήρη του διάλυση πριν από τον πόλεμο, μέσα στον πόλεμο και μετά από αυτόν. Και στο βαθμό που αυτό διαλυμένο εξαφανιζόταν από τη σκηνή, τόσο ανέβαιναν σκοτεινές δυνάμεις του πολέμου και τόσο πλησιάζαμε στον πόλεμο”.

Α. Στίνας: ΕΑΜ - ΕΛΑΣ - ΟΠΛΑ

Το τέλος του 20ου αιώνα βρίσκει τον πλανήτη να σπαράσσεται από αδελφοκτόνες έριδες και συγκρούσεις. Είτε με τη μορφή του ανοιχτού εμφυλίου πολέμου -Βοσνία, Ζαΐρ, Ρουάντα-, είτε με τη μορφή του καλλιεργούμενου και αέναα τροφοδοτούμενου από την εξουσία και τα ΜΜΕ μίσους και των συνεχών διενέξεων στους κόλπους κοινωνιών που η ίδια η εξουσία μερίμνησε να κατακεραματί-

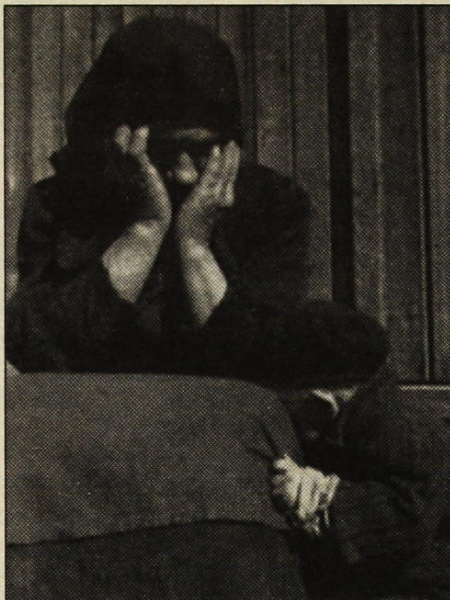
σει σε περιδείη και εμπαθή άτομα για να επιτύχει τους στόχους της όπως στην Παλαιστίνη και την Αλβανία, αλλά και τις περίφημες δυτικές δημοκρατίες μας όπου ο υποβόσκων ρατσισμός, συνδυαζόμενος με την ανέχεια, την ανεργία και την περιθωριοποίηση που επιτάσσει η παγκοσμιοποίηση της οικονομίας, αντιπαράθετει μεταξύ τους άτομα που το μόνο που τα χωρίζει είναι το χρώμα του δέρματος, οι θρησκευτικές πεποιθήσεις ή το απλό γεγονός ότι ορισμένοι είναι ακόμη μισθωτοί σκλάβοι ενώ κάποιοι άλλοι άνεργοι, απόβλητα μιας κοινωνίας που αδυνατεί και το ομολογεί, να τα “ανακυκλώσει”.

Στο βιβλίο ΕΑΜ - ΕΛΑΣ - ΟΠΛΑ ο Σπύρος Στίνας, ο οποίος συμμετείχε ενεργά στο εργατικό κίνημα πριν από την ίδρυση του ΣΕΚΕ-ΚΚΕ το 1918, δραστηριοποιήθηκε στο αντιπολεμικό κίνημα του Α' Παγκοσμίου Πολέμου και κράτησε μια διαυγή Διεθνιστική στάση στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο κατά του πολέμου εναντίον του εθνικισμού και υπέρ της άμεσης συναδέλφωσης των εμπόλεμων ενόπλων και αμάχων, επισύροντας τις διώξεις Χιτών, Ταγματασφαλιτών και των φονιάδων της ΟΠΛΑ, με εξορίες στην Ακροναυπλία, Αίγινα, νησιά, τμήματα μεταγωγών και ο οποίος μέχρι το τέλος της ζωής του, τον Οκτώβριου του 1988, συνέχισε να αγωνίζεται για την ελευθερία, την ισότητα, τη δικαιοσύνη, για μια αυτοδιευθυνόμενη κοινωνία με αυτόνομα άτομα, αγώνα που αφιέρωσε τη ζωή του με τρυφερότητα και αγάπη, περιγράφει με ενάργεια την απάτη που προωθεί η εξουσία πριν από τον οποιοδήποτε εμφύ-

λιο σπαραγμό και τη γενικευμένη κρίση που τον ακολουθεί. Με αφορμή την Α' έκδοση του βιβλίου, τον Ιανουάριο του 1984, στο προλογικό σημείωμα σημειώσαμε:

“Η κρατικά θεσμοποιημένη “αναγνώριση της εθνικής αντίστασης” από την κυβέρνηση της “σοσιαλιστικής αλλαγής” σφραγίζει το τέλος μιας πορείας - διαδικασίας ενοποίησης του εθνικού κεφαλαίου.

Οι προγενέστερες συντηρητικές κυβερνήσεις, δέσμιες κληρονομημένων αρχαϊσμών αποδεικνύουν - στο βαθμό που κατανοούν την εκσυγχρονιστική αδυναμία τους- την ευελιξία τους παρακάμπτοντάς τους. Ενωώντας προ πολλού ότι στέκουν τροχοπέδη στη διαδικασία ενοποίησης του εθνικού κεφαλαίου παραχωρούν ευμενώς τη θέση

τους στο φορέα που μπορεί και θέλει αυτό που από καιρό τους ήταν ποθητό: την υπέρβαση μιας ψευδούς αντίθεσης που, και την ομαλή λειτουργία του πολιτικού θεάματος και την διαδικασία ενσωμάτωσης - επαναφομοίωσης των ιδεολόγων του μύθου παρακωλύει.

Η “Διεθνής Βιβλιοθήκη” εκδίδοντας το κείμενο αυτό, του γέροντα διεθνή επαναστάτη Α. Στίνα και

θεωρώντας ότι η διάβρωση της κρατικά θεσμοποιημένης πλέον κρατιστικής μυθοποίησης της εθνικής αντίστασης έρχεται με τη συμβολή στην αποκάλυψη της οργάνωσης του ψέμματος και συνακόλουθα με τη δημοσίευση του παρόντος κειμένου, κάνει έκκληση σε όλους τους συντρόφους να συμβάλουν στη διάδοσή του και να μην επιτρέψουν την αποσιώπησή του”.

Με αφορμή την Εθνική Αντίσταση ο Σ. Στίνας, ανατρέχει σε όλη την ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην χώρα μας και την ιστορία της Β' και της Γ' Διεθνούς, με αφορμή τον πόλεμο και το εθνικό ζήτημα.

Η Ελληνική εξουσία, σε ότι αφορά τον Εμφύλιο, πέρασε από τρία στάδια: δαιμονοποίηση της αριστεράς, μυθοποίηση της αριστεράς, και τέλος, την υποκριτική εθνική συμφιλίωση, επιρρίπτοντας τις ευθύνες σε ξένα κέντρα.

Το βιβλίο απομυθοποιεί και καταδεικνύει το ψεύδος του διαχωρισμού αριστεράς - δεξιάς που καλλιεργήσε η εξουσία για να συγκαλύψει τη μόνη αληθινή αντίθεση, αυτή των δυναστών και των εξουσιαζομένων.

Πέρα από την κατεδάφιση των ιδεολογημάτων περί “εθνοκοαπελευθερωτικού” κινήματος, το βιβλίο είναι το μόνο, από τα άπειρα σχετικά με το ζήτημα, που θίγει και τον σιωπηρά αποδεκτό μύθο περί του κοινωνικού περιεχομένου του ΕΑΜ. Το κεφάλαιο “Το Κράτος Του ΕΑΜ, Ι. Ελεύθερη Ελλάδα, ΙΙ. Αυτοδιοίκηση, ΙΙΙ. Η Λαϊκή Δικαιοσύνη, η Εκπαίδευση, VI. Ο Διοικητικός Μηχανισμός, Συνδικάτα και Συνεταιρισμοί, ΙΧ. Η Αστυνομία”, είναι μια αποκαλυπτική διεξοδική ανάλυση της παλινόρθωσης των θεσμών του αστικού κράτους (σχολείο, οικογένεια, δίκαιο κ.λ.π.) στην “Ελεύθερη Ελλάδα”.

Διεθνής Βιβλιοθήκη

Να απελευθερωθεί τώρα ο Γ. Μπαλάφα

Μετά από δύο χρόνια δικών καταδικών αναβολών και απορρίψεων το πάγιο αίτημα του Γ. Μπαλάφα για συνεκδίκαση όλων των υποθέσεων που τον αφορούν έγινε δεκτό από το εφετείο που συνεδρίασε για την εκδίκαση της έφεσης της δεκαετούς καταδίκης στις 5-5-97.

Η απόφαση αυτή δεν μπορεί να αποτελεί έκπληξη. Ήταν φανερό για τον Γ. Μπαλάφα και τους συνηγόρους του πως για να γίνει μια ουσιαστική (όχι δίκαιη, ντε και καλά) δίκη έπρεπε όλες οι διαφορετικές, κατά χρονική μόνο περίοδο, κατηγορίες και κατ' επέκταση δικογραφίες, που η μία έχει αναφορά στην άλλη, να αντιμετωπιστούν ενιαία για να υπάρχει ολοκληρωμένη και τεκμηριωμένη αντίληψη όσον αφορά τη δικαστική κρίση.

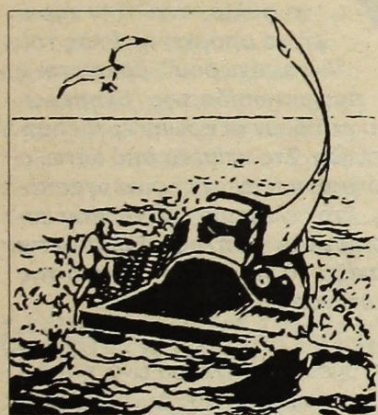
Έτσι έχοντας τον Γ. Μπαλάφα στη φυλακή και στην προσπάθειά τους να τον εμπλέξουν ακόμα περισσότερο ήρθαν αντιμέτωποι με τις αντιφάσεις της δικογραφίας αφού όπως προείπαμε η μια υπόθεση παρέπεμπε στην άλλη.

Το δικαστήριο απέρριψε και αίτημα του Γ. Μπαλάφα για αντικατάσταση της φυλακίσεως με περιοριστικούς όρους. Αίτημα που μετά την τροπή που πήρε η υπόθεση είναι και δικονομικά δίκαιο.

Είναι φανερό τόσο στον ίδιο όσο και στην Επιτροπή Αλληλεγγύης, αλλά και σ' όσους νοιώθουν αλληλεγγύη σ' αυτήν, και όχι μόνο, υπόθεση πως αυτή η δικαστική οδύσσεια δεν θα τελειώσει σύντομα, ή τουλάχιστον κάποιοι δεν το θέλουν καθόλου.

Η αλληλεγγύη και η όσο το δυνατόν πλατύτερη έκφρασή της είναι το στοιχείο και ο όρος για γρήγορη και αίσια έκβαση της υπόθεσης του Γ. Μπαλάφα.

Γ.Κ.

“Όσο λιγότερο σκέφτεστε στο στρατό, τόσο το καλύτερο για εσάς”. Με αυτά τα λόγια υποδέχθη-

κε ο αντισυνταγματάρχης κ. Αξελής τους νεοσύλλεκτους στο Κέντρο Νεοσύλλεκτων Τρίπολης. Ατελείωτο το τρέξιμο την πρώτη μέρα, όπου μας γύριζαν από αίθουσα σε αίθουσα, για ιατρικές εξετάσεις, συμπληρώματα εντύπων και εγγραφές σε καταλόγους και όλα αυτά ένα απερίγραπτο χάος, από διαταγές “σηκωθείτε τώρα και περάστε στην επόμενη αίθουσα”, “στραβάδια κάντε πιο γρήγορα δεν θα ξεχνυχτήσουμε για πάρτη σας”, “κάνε πιο γρήγορα ρε, γιατί θα νευριάσουν οι υπόλοιποι που περιμένουν και θα σε πλακώσουν στις σφαλιάρες” κ.ά.

Γρήγορα, θέλοντας και μη, καταλάβαμε ότι όλα αυτά ήταν μόνο η αρχή. Ας πάρουμε λοιπόν τα πράγματα, με τη σειρά.

Με το “καλοσύρισμα” (ύστερα από 4 μέρες) μας έδωσαν όπλα, προγραμματίζοντας μάλιστα (όπως και έγινε) την πρώτη βολή πριν από την ορκωμοσία. Ταυτόχρονα, όλοι οι караβανάδες (από το διοικητή μέχρι και τους λοχίες) φρόντισαν να μας επαναλαμβάνουν διαρκώς ότι “στο στρατό μπήκατε, είναι όλα πολύ καλά, είστε μορφωμένη σειρά, μην έχετε πρόβλημα, θα αποκτήσετε και ηθικό και πολύ καλούς φίλους, κ.ά.” Για του λόγου το αληθές, διοργανώθηκαν μάλιστα και δύο συζητήσεις στο ΚΨΜ, μία με ομιλητή το διευθυντή ασφάλειας Τρίπολης και θέμα τα ναρκωτικά και μία άλλη με θέμα το AIDS.

Το όλο πρεστίτζ του κέντρου, θα φαινόταν πολύ δημοκρατικό, έλα όμως που οι εύστοχες -όσο και αποτελεσματικές- παρεμβάσεις συναδέλφων που έκαναν λόγο για την κοινωνία της ανεργίας, της κρατικής καταστολής, της εξαθλίωσης, που περιθωριοποιούν μεγάλα κομμάτια νεολαίας οδηγώντας την και στα ναρκωτικά, συνάντησαν την ευρύτερη αποδοχή από τους συναδέλφους, υποχρεώνοντας τον υποδιοικητή να διακόψει τις ομιλίες (ειδικά στη δεύτερη συζήτηση όπου και διέκοψε έναν συνάδελφο την ώρα που μιλούσε). Ο αυταρχισμός λοιπόν είναι ένα σοβαρό θέμα, που σαν νεοσύλλεκτους μας απασχολεί.

Αναφέρουμε ορισμένα χαρακτηριστικά παραδείγματα: συνάδελφος απειλήθηκε με αναφορά λόχου, επειδή το ύψος του χαρτονιού μέσα στο “λουκάνικο” ήταν λιγότερο από το προβλεπόμενο. Άλλος συνάδελφος “έφαγε” διήμερη κράτηση, επειδή το ύψος της φαβορίτας ήταν μεγαλύτερο του κανονικού. Το πιο σοβαρό κρούσμα ήταν οι 15 μέρες φυλακή που “έφαγε” άλλος συνάδελφος επειδή δεν χαϊρέτσε τον διοικητή την ώρα που περνούσε από κοντά του (εί ήταν τρομερό το αδίκημα...).

Σαν επιστέγασμα σε όλη αυτή τη διαδικασία, έρχεται το κριτήριο που λέει με απλά λόγια: “Κάνε καλά αυτό που σε διατάζουμε, μη ρωτάς γιατί το κάνεις, αν δεν το κάνεις όπως θέλουμε, την πληρώ-

νουν οι άλλοι για σένα.” Παραδείγματα άφθονα. Μιλάει κάποιος ψιθυριστά στον διπλανό του την ώρα που μας πάνε με βήμα για το ούτως ή άλλως λιγοστό φαγητό; Την πληρώνει όλος ο λόχος με ατελείωτες μεταβολές. Μας βάζουν την ίδια ώρα να φωνάζουμε διάφορα συνθήματα. Δεν φωνάζει κάποιος τόσο δυνατά όσο θέλουν οι λοχίες; Και πάλι μεταβολές ο λόχος. Βγαίνει λοιπόν συμπέρασμα πως οι караβανάδες προσπαθούν με κάθε τρόπο να μας πείσουν πως για ό,τι δεν γίνεται κατά πως το θέλουν οι ίδιοι, φταίμε εμείς (που δεν μας ρώτησαν αν θέλουμε να το κάνουμε) ή κάποιοι από εμάς τους οποίους έχουν καθήκον οι υπόλοιποι να βρουν και να συνετίσουν. Με αυτόν τον τρόπο ο ατομικισμός, το γλύψιμο, η υποταγή και η ρουφιανιά προωθούνται ΣΥΝΕΙΔΗΤΑ στο έπακρο.

Ανάμεσα βέβαια σε όλα αυτά δεν μπορούσε να λείψει και ο εθνικισμός. Ατελείωτα μαθήματα στην ώρα εκπαίδευσης, πως ο τούρκος είναι ο... υπέρτατος εχθρός, πως περιμένει ώρα την ώρα να μπορούμε στην Ελλάδα και άλλα τέτοια, ξεχνώντας βέβαια πως οι απλοί άνθρωποι, οι απλοί έλληνες και τούρκοι φαντάροι δεν έχουν να χωρίσουν τίποτα μεταξύ τους. Συμβάλλοντας δε, σε αυτήν την εθνικιστική διαπαιδαγώγηση, η αξιότιμη διοίκηση του στρατοπέδου φρόντισε να επιστρέψει σε δύο επίσης “αξιότιμους ελληνό-

ψυχους” εκδότες την πώληση (αντί σοβαρού βέβαια αντίτιμου) ενός βιβλίου που αναφέρεται (σε τι άλλο) στην παρουσίαση και αντιμετώπιση του εξ Ανατολών κινδύνου.

Τον τελευταίο καιρό βέβαια, όπως είναι γνωστό, το ελληνικό κεφάλαιο βρήκε και άλλη μια χώρα να ασκήσει τις ευεργετικές συνέπειες της προστασίας του: την Αλβανία. Έστειλε και εκστρατευτικό σώμα 800 περίπου φαντάρων σε εθελοντική υποτίθεται- βάση. Αυτό που ίσως δεν είναι τόσο γνωστό, είναι πως η συμμετοχή σε αυτό το σώμα ήταν εθελοντικός υποχρεωτική. Με την ανάλογο ύψους λοιπόν διαταγή, στάλθηκαν και δύο μόνιμοι λοχίες από το 11 ΣΠ Τρίπολης στην Αλβανία, για να φέρουν εις πέρας το νέο “εθνοσωτήριο” έργο.

Νομίζουμε πως δεν υπερβάλουμε στην περιγραφή της κατάστασης μέσα στο στρατόπεδο. Μπορεί βέβαια ο άνεμος του εκσυγχρονισμού να πνέει... σφόδρα και στο στρατό, μια και το στρατόπεδο διαθέτει μέχρι και μηχανήματα καφέ, αλλά τα ομαδικά καφένια, ο εθνικισμός, το τρέξιμο (κινώως πήξιμο), οι ατελείωτες αγγαρείες, η υποταγή άνευ όρων στις διαταγές των ανωτέρων παραμένουν ΚΑΘΕΣΤΩΣ. Και για όλα αυτά κάποια στιγμή θα επανέλθουμε.

Νεοσύλλεκτοι από το 11ο ΣΠ Τρίπολης

Αλφα
ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΜΕΛΕΤΟΥΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ 3ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 93

ΕΚΔΟΤΗΣ: “ΑΛΦΑ” Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45
Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη 7.00-10.00μ.μ.
ΤΗΛ. - FAX: (01) 64.58.112
E-mail: alfanarc@compulink.gr
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35 ΑΘΗΝΑ

ΚΑΘΩΣ ΟΙ ΓΑΤΕΣ ΧΟΡΕΥΟΥΝ...

...και τα ποντίκια βρυχώνται

Α' Μέρος

Οι αψιμαχίες μεταξύ "Βήματος", "Ελεύθερου Τύπου" και "Αδέσμευτου Τύπου", πριν από τρεις βδομάδες, είχαν πολύ ενδιαφέρον. Ανεξάρτητα με τους λεκτικούς χαρακτηρισμούς που γράφονταν, στο επίκεντρο βρίσκονταν οι συγκρούσεις συμφερόντων για την ανάθεση της κατασκευής ηλεκτροπαραγωγικής μονάδας στη βόρεια Ελλάδα. Καθώς οι τρεις εφημερίδες διασταύρωναν τα πυρά τους, η υπόθεση κουκουλώθηκε γρήγορα με μια συμφωνία "κυρίων", έπειτα από παρεμβάσεις τόσο της κυβέρνησης, όσο και της αξιωματικής αντιπολίτευσης. Και τώρα πια, οι αψιμαχίες συνεχίζονται υπόγεια, αγκαλιάζοντας όλο το φάσμα του τύπου, από τον "Επενδυτή" μέχρι την "Ελευθεροτυπία", μετατοπισμένες σε φαινομενικά άσχετα άρθρα για κατασκευαστικές συμφωνίες με τη FYROM. Κάποια άρθρα (ή, αντίθετα, η έλλειψή τους) για τα φράγματα και το υδάτινο δυναμικό του Αξιού δεν είναι και τόσο αθώα...

Οι συγκρούσεις και οι συμμαχίες στο χώρο των ΜΜΕ, καμιά σχέση δεν έχουν με την ανάγκη των εκδότων να κάνουν πιο ανταγωνιστικά τα έντυπά τους και ν' αυξήσουν την κυκλοφορία τους. Τα συγκροτήματα τύπου, ενισχυμένα και ιδιαίτερα επεκτατικά την τελευταία δεκαετία, έχουν ενωθεί οργανικά με διαφορετικούς κύκλους του κεφαλαίου, εκφράζοντας πολύ συγκεκριμένα συμφέροντα, τόσο στον ελλαδικό χώρο, όσο και στα Βαλκάνια. Τα περίφημα διαπλεκόμενα συμφέροντα, δεν σημαίνει παρά το ότι τράπεζες, ασφάλειες, κατασκευαστικές εταιρείες, χρηματιστήριο, τηλεπικοινωνίες, πετρέλαιο, εμπόριο όπλων, ακόμη και πολιτιστικά ιδρύματα και αθλητικές ομάδες αποτελούν κοινό πεδίο επιχειρηματικών δραστηριοτήτων με τα ΜΜΕ για κύκλους του ελληνικού κεφαλαίου. Και καθώς κάποιοι εκδότες είχαν την αναγκαία κεφαλαιουχική βάση -και τα ανάλογα πολιτικά ερείσματα- για να επεκταθούν και σ' άλλες δραστηριότητες (ή αντίστροφα, κάποιοι επιχειρηματίες να επεκτείνουν τη δραστηριότητά τους στα ΜΜΕ), οι υπόλοιποι αναζήτησαν συμμαχίες για ν' αντεπεξέλθουν στον ανταγωνισμό. Και αν ο πρωταρχικός στόχος ήταν η εξασφάλιση των αναγκαίων συνθηκών για την κυριαρχία στον ελληνικό και στον βαλκανικό οικονομικό χώρο, ο δευτερογενής στόχος, ο έλεγχος της πολιτικής εξουσίας, η άλωση των κομμάτων και η ομηρία της -και κάθε- κυβέρνησης, επιτεύχθηκε αρκετά εύκολα. Η πραγματική εξουσία αυτή τη στιγμή δεν είναι άλλη από τις δυναμικές συσσωματώσεις συμφερόντων που παρήγαγε ο ελληνικός καπιταλισμός, με τα ΜΜΕ να κατέχουν κεντρικό ρόλο σαν μηχανισμούς διαμεσολάβησης και ελέγχου της πολιτικής εξουσίας.

Τελικά, η λειτουργία των ΜΜΕ δεν υποκαθίει απλοϊκά στο σχήμα έλεγχος της συνείδησης, άρα έλεγχος της πολιτικής εξουσίας, αλλά επικεντρώνεται στον έλεγχο της οικονομίας σαν υπερσύνολο.

Από τις μάχες χαρακωμάτων στην Αθήνα...

Παρόλο που οι ενδοαστικές αντιθέσεις έχουν αποκτήσει ένα τελείως διαφορετικό περιεχόμενο στη δεκαετία του '90 -σαν συνέπεια της δομικής εξέλιξης του ελληνικού καπιταλισμού- η έντασή τους σπάνια αντικατοπτρίζεται στα ΜΜΕ. Αν και εκ πρώτης όψεως αυτό δεν θα ήταν αναμενόμενο, δεδομένης της εμπλοκής των συγκροτημάτων τύπου με δυναμικό τρόπο στο πλέγμα της κυριαρχίας, οι αντιπαραθέσεις περιορίζονται στο επίπεδο των πρόσφατων άρθρων του "Βήματος", του "Ελεύθερου Τύπου" και του "Αδέσμευτου Τύπου", χωρίς να επισέρχονται σε ζητήματα ουσίας. Η εξήγηση βρίσκεται στη διαμόρφωση, τα τελευταία χρόνια, μιας κατάστασης ισορροπίας ανάμεσα στα διαφορετι-

κά κομμάτια του κεφαλαίου, η διασάλευση της οποίας και δύσκολη είναι και επικίνδυνη, καθώς θα διαμόρφωνε μια ενδογενή αστάθεια σε μεγάλη έκταση. Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι καταγγελίες για σκάνδαλα βγαίνουν σπανιότερα πλά στην επιφάνεια, σχεδόν πάντα χωρίς ουσιαστικά στοιχεία και εξαφανίζονται γρήγορα από το προσκήνιο της επικαιρότητας. Το παιχνίδι της εξουσίας θυμίζει περισσότερο πλέον βυζαντινές συνωμοσίες, παρά τις συγκρούσεις πολιτικής της προηγούμενης δεκαετίας. Το πιο πρόσφατο παράδειγμα είναι οι καταγγελίες ότι η νεόκοπη εφημερίδα "Εξουσία" στήνει μια νομιμοφανή πυραμίδα, υποσχόμενη στους αναγνώστες της φτηνά σπίτια (ακριβώς όπως και ο Τραχανάς). Το θέμα τελικά αποδείχτηκε εξαιρετικά βραχύβιο για τα ενδιαφέροντα των ΜΜΕ, τα στοιχεία που εμφανίστηκαν ήταν ανύπαρκτα και η υπόθεση θάφτηκε με τη συνηθισμένη ανάθεσή της στον εισαγγελέα. Ανεξάρτητα με το γεγονός ότι η καταγγελία για στήσιμο πυραμίδας μοιάζει πραγματική, ήταν απλά μια προειδοποίηση από τα μεγάλα συγκροτήματα τύπου ότι δεν θέλουν καινούρια φιλόδοξα μέλη στη νομή της κυριαρχίας (η "Εξουσία" παρουσιάζει πολύ καλές πωλήσεις και ακόμη περισσότερο απο-τελεί

την έκφραση συμφερόντων στο χρηματιστήριο και στο εμπόριο όπλων).

...στο γενικευμένο πόλεμο στη Θεσσαλονίκη

Αντίθετα με το κλίμα που επικρατεί στην Αθήνα, στη Θεσσαλονίκη πολύ απλά γίνεται κόλαση. Δεν υπάρχει άλλη λέξη να περιγράψει τα πρωτοσέλιδα "Σημίτης, Παπαντωνίου, υπάλληλοι του Λαμπράκη", από την "Ενημέρωση" (την μη περιοδική έκδοση των πρώην εργαζομένων στο συγκρότημα Βελλίδη -χαρακτηριστικό είναι ότι κάτω από τον τίτλο της εφημερίδας δεσπόζει το σλόγκαν "η εφημερίδα που θα γκρεμίσει το Λαμπρακιστόν"), τις ύαινες στο πρωτοσέλιδο του "Αγγελιοχώρου", τις κατηγορίες για την πουλημένη δικαιοσύνη για τον σφετερισμό του τίτλου της "Μακεδονίας" από τον Κουρή. Καθόλου άσχετα με όλα αυτά, απολύσεις παντού, μειώσεις αποδοχών, τρίμηνες συμβάσεις. Εν αναμονή και ενός μεγάλου εμπορικού πολέμου που αναμένεται να ξεσπάσει από στιγμή σε στιγμή, παρασέρνοντας αρκετούς παραγωγικούς κλάδους. Και ενώ οι δημοτικές εκλογές πλησιάζουν, στον απόηχο όλων αυτών -και με άμεση σύνδεση με τις εξελίξεις στον χώρο των τοπικών ΜΜΕ- η παράταξη του Κοσμάπουλου έχει διαιρεθεί σε πολλά κομμάτια. Μάλλον δεν είναι καθόλου τυχαίο που, τόσο η κυβέρνηση, όσο και τα υπόλοιπα πολιτικά κόμματα παριστάνουν ότι σφυρίζουν αδιάφορα.

Η απαρχή της σημερινής κατάστασης δεν είναι άλλη από την κατάρρευση του συγκροτήματος Βελλίδη πέρσι τον Γενάρη. Ξαφνικά, καθώς τα αρκετές χιλιάδες φύλλα που

πουλούσαν η "Μακεδονία" και η "Θεσσαλονίκη", οι δύο εφημερίδες του συγκροτήματος, εξαφανίστηκαν από τα περίπτερα, ένα τεράστιο κενό δημιουργήθηκε στην πόλη. Όχι βέβαια στον τομέα της ενημέρωσης, αλλά οπωσδήποτε στη νομή της πολιτικής εξουσίας, στη δομή των πελατειακών σχέσεων, καθώς και στον τομέα των εκδόσεων και της διαφήμισης. Και ενώ βρισκόταν στη μέση πρόζεκτ εκατοντάδων δισεκατομμυρίων, όπως η Εγνατία ή οι εκδηλώσεις της πολιτικής πρωτεύουσας, όπου η φιλική ή εχθρική στάση του τύπου -ανάλογα με τα συμφέροντα που θέλει να στηρίξει- καθορίζει και τη διανομή της πίττας. Προφανώς και θα υπήρχαν αρκετοί πρόθυμοι μνηστήρες για να καλύψουν το κενό.

Στους δεκαπέντε μήνες που ακολούθησαν μέχρι σήμερα, οι εξελίξεις υπήρξαν παραπάνω από ρα-

τσέλο. Και ακόμη κυκλοφορεί από τον Αγγέλου - τον προηγούμενο ιδιοκτήτη του "Αγγελιοχώρου", που ήρθε σε ρήξη με τον Λαμπράκη - ένα νέο ενισχυμένο έντυπο μικρών αγγελιών, ο "Αγγελιοχώρος". Για να προστεθούν τελικά σε όλα αυτά και η προσφορά του Ραπτόπουλου (γελοία, καθώς είναι μόλις 1 δις) για την εξαγορά της "Μακεδονίας" και της "Θεσσαλονίκης". Και μέσα σ' όλο αυτό τον κυκεώνα, στον "Αγγελιοφόρο" γίνονται απολύσεις, στη "Νέα Μακεδονία" περικόπτονται οι μισθοί, το ΚΚΕ (μετάφραση: το Εργατικό Κέντρο Θεσσαλονίκης) συγκρούεται με τους πρώην εργαζόμενους του συγκροτήματος Βελλίδη γιατί δεν αποδέχονται τις

προτάσεις του και τη διαμεσολάβησή του και τελικά αυτοί καταλήγουν να υποστηρίζουν την πρόταση Ραπτόπουλου. Τελικά δεν είναι Τ.Υ.

Ο πόλεμος άρχισε... Αριστερά κάτω, το πρωτοσέλιδο του "Αγγελιοχώρου" είναι χαρακτηριστικό. "Λαμπράκη, εμείς τα τσουγκρίσαμε". Στο αμέσως επόμενο φύλλο, αντί στην κορυφή να υπάρχει ο τίτλος του "Αγγελιοχώρου", βρίσκεται η πρωτοσέλιδα της "Ενημέρωσης", του εντύπου που εκδίδουν οι πρώην εργαζόμενοι του συγκροτήματος Βελλίδη. Στο κείμενο από κάτω, ο "Αγγελιοχώρος" απευθύνει πρόταση για ανοιχτή συνεργασία -ουσιαστικά εναντίον του Λαμπράκη. Στο τελευταίο φύλλο, που κυκλοφόρησε την περασμένη Τρίτη, υπάρχει μόνο ο τίτλος. "Στηρίζονται στις ίντριγκες" και από κάτω μια ύαινα να σκίζει το νυχτερινό ουρανό της Θεσσαλονίκης. Δεν υπάρχει καμιά δυσκολία να κατανοήσεις το μήνυμα...

γδαίες. Οι παρασκηνακές διαπραγματεύσεις για την εξαγορά με οποιοδήποτε τρόπο και σε τιμή ευκαιρίας του συγκροτήματος ήταν το πρώτο στάδιο, καθώς η κατάσταση ήταν ακόμη ρευστή. Από το περασμένο φθινόπωρο όμως, το σκηνικό αλλάζει απότομα. Αρχικά, ο "Αγγελιοφόρος", τοπική εφημερίδα μικρών αγγελιών, μετασηματίζεται σε καθημερινό πολιτικό φύλλο, ενσωματώνοντας και την προηγούμενη έκδοση με τις μικρές αγγελίες. Πίσω απ' αυτή την κίνηση τα κεφάλαια και η υποστήριξη του Λαμπράκη, του Μπόμπολα και του Μπακατσέλου (ιδιοκτήτη της "Εγνατίας Τράπεζας" και προσκείμενου στο στενό κύκλο του Μητσοτάκη). Λίγο αργότερα ο Κουρής έρχεται σε συμφωνία με την Βελλίδη και εκδίδουν τη "Νέα Μακεδονία" -με λογότυπο, κασέ και κατανομή ύλης ακριβώς ίδια μ' αυτή της παλιάς "Μακεδονίας". Οι πρώην εργαζόμενοι του συγκροτήματος Βελλίδη -όσοι δεν απορροφήθηκαν στα δύο καινούρια έντυπα- προσφεύγουν στα δικαστήρια και κάνουν αισθητή την παρουσία τους με την κυκλοφορία της "Ενημέρωσης" σε άτακτα χρονικά διαστήματα (το τελευταίο ήταν την πρωτομαγιά). Εμφανίζεται στα περίπτερα και η κυριακάτικη "Φωνή του Βορρά" από τους Λαμπράκη - Μπόμπολα - Μπακα-

χαίο που το άμεσο αποτέλεσμα είναι η καταβράθρωση της κυκλοφορίας όλων των τοπικών εντύπων. Και ενώ αρχίζουν να εμφανίζονται και τα πρώτα εμπρηστικά πρωτοσέλιδα (βλ. φωτογραφίες), διασπάται -πιθανόν και οριστικά- η παράταξη του Κοσμάπουλου, καθώς εμφανίζεται και δημοσίευμα της "Φωνής του Βορρά", σύμφωνα με το οποίο ο Κοσμάπουλος έχει πάρει το χρίσμα από τη ΝΔ για τις επικείμενες δημοτικές εκλογές και σκοπεύει να αποκλείσει από τον συνδυασμό τους περισσότερους δημοτικούς του συμβούλους.

Αν σ' όλα αυτά προστεθεί και η διάχυτη σκανδαλολογία για τα 70 δις της πολιτιστικής πρωτεύουσας, τότε μάλλον τα πράγματα είναι θαυμάσια, με τους φορείς της τοπικής εξουσίας έτοιμους για μια ακόμη πιο γενικευμένη σύρραξη από την τωρινή. Όμως, τα πράγματα έχουν ένα πιο ουσιαστικό περιεχόμενο, με την ανάδειξη της Θεσσαλονίκης σε ένα δεύτερο μητροπολιτικό κέντρο, καθώς και με τον αναμενόμενο εμπορικό πόλεμο και τις επιπτώσεις του σε μια πόλη που εμφανίζει ποσοστό ανεργίας 17,5%. Αλλά γι' αυτά, όπως και για τις γάτες και τα ποντίκια στο επόμενο φύλλο...

Οι νεότεροι ολυμπιακοί αγώνες ξεκίνησαν το 1896 στην Αθήνα, με εμπνευστή το γάλλο βαρώνο Πιέρ ντε Κουμπερτέν. Έκτοτε, οι ολυμπιάδες έχουν εξελιχθεί σε μια τεράστια βιομηχανία αθλητικού θεάματος, η οποία δεν έχει μόνο εξέχουσα θέση στο οικονομικό στερέωμα αλλά παίζει και σπουδαίο ρόλο στο κοινωνικοπολιτικό γίγνεσθαι. Το λεγόμενο ολυμπιακό κίνημα επαγγέλλεται ότι οι ολυμπιάδες:

α) Συμβάλλουν στην ειρηνική συνύπαρξη και τη συναδέλφωση των λαών

β) Προάγουν την ευγενή άμιλλα, προτάσσουν την αξία της συμμετοχής έναντι αυτής της νίκης

Η πραγματικότητα βέβαια είναι εκ διαμέτρου αντίθετη. Οι ολυμπιακοί αγώνες όχι μόνο δεν συμβάλλουν στην ειρηνική συνύπαρξη και συναδέλφωση των λαών, αλλά αποτελούν και εφιαλτήριο για την εξύμνηση του κρατικού ολοκληρωτισμού και την όξυνση του εθνικισμού. Οι αγώνες έχουν χρησιμοποιηθεί και χρησιμοποιούνται απ' τις κυβερνήσεις της εκάστοτε διοργανώτριας χώρας ως μέσο χειραγώγησης των υπηκόων τους και βελτίωσης της διεθνούς τους εικόνας. Δηλαδή, σε μέσο άσκησης εσωτερικής και εξωτερικής πολιτικής. Ο γιγαντισμός της όλης διοργάνωσης, με τα τεράστια στάδια, τις εντυπωσιακές τελετές έναρξης και λήξης, οδηγούν στην αποθέωση του πανίσχυρου, απρόσωπου και απρόσιτου κρατικού μηχανισμού και τον εκμηδενισμό του ατόμου που μετατρέπεται σε ένα γρανάζι της Μηχανής. Το κράτος είναι το παν, ο πολίτης τίποτα, ή μάλλον, πιο σωστά, ο πολίτης, έχοντας απολέσει αυτήν του την ιδιότητα, μετατρέπεται σε πειθήνιο εθελοντή ή παθητικό θεατή που ακολουθεί υπάκουα τις κατευθυντήριες γραμμές. Οι ολυμπιακοί του 1936 στο Βερολίνο, αποτέλεσαν μια πρώτης τάξεως ευκαιρία για το ναζιστικό καθεστώς να προβάλει διεθνώς όχι μόνο την ευρωστία του αλλά και την κτηνώδη ιδεολογία του. Οι θεωρίες περί άριας φυλής ταίριαζαν πολύ καλά με το ολυμπιακό ιδεώδες. Το 1968, των ολυμπιακών αγώνων προηγείται η σφαγή χιλιάδων διαδηλωτών στην Πόλη του Μεξικό. Η ύπαρξη ενός δυναμικού αντικαθεστωτικού κινήματος αποτελούσε τροχοπέδη για την ολυμπιάδα, την οποία το καθε-

Η ευγενής άμιλλα του θανάτου και του χρήματος

στώς χρησιμοποιούσε ως τεράστια διαφημιστική καμπάνια. Το 1980, το σοβιετικό καθεστώς χρησιμοποίησε τους ολυμπιακούς για να αμβλύνει τις κακές εντυπώσεις από την εισβολή στο Αφγανιστάν και την παρατεταμένη οικονομική κρίση. Το 1984, το Λος Άντζελες αποθέωσε την αποτελεσματικότητα της οικονομίας της αγοράς. Το 1988, οι ολυμπιακοί αγώνες μετέτρεψαν τη διεθνή εικόνα της Νότιας Κορέας από ένα αιματοβαμμένο δικτατορικό καθεστώς σε μια σύγχρονη, δυναμική και φιλόξενη χώρα.

Και σα να μην έφταναν όλα αυτά, το αδυσώπητο κυνήγι μεταλλίων και διακρίσεων οδήγησαν σε ένα κάπως φαιδρό εθνικό ανταγωνισμό. Η νίκη στους ολυμπιακούς δεν θεωρείται σαν μια απλή αθλητική επιτυχία, αλλά σαν εθνικός θρίαμβος. Ένας θρίαμβος που επιβεβαιώνει τόσο τη διαχρονική υπεροχή της φυλής, όσο και την ανωτερότητά της σε σχέση με τον εκάστοτε εχθρό. Όλοι εμείς που καθημερινά ηττώμαστε, βρίσκουμε την απαραίτητη ένεση για την τόνωση του ηθικού μας. Ποίος δεν θυμάται την υποδοχή ρωμαϊκού θριάμβου που επιφυλάχθηκε στους έλληνες ολυμπιονίκους ή το λυσσώδη ανταγωνισμό της πάλης ποτέ Ε.Σ.Σ.Δ. και των Η.Π.Α. για το ποιος θα πάρει τα πιο πολλά μετάλλια;

Σε ότι αφορά το ιδεολόγημα της ευγενούς άμιλλας, τα πράγματα

είναι τόσο ξεκάθαρα που θα ήταν βερμπαλισμός το να εκφέρουμε παραπάνω από μερικές προτάσεις. Αυτό που μετράει στις ολυ-

μπιάδες και τις υπόλοιπες αθλητικές διοργανώσεις είναι η νίκη και μόνο αυτή. Ο νικητής είναι αυτός που δοξάζεται, επαινείται και κυρίως αμείβεται υλικά. Ο απλώς συμμετέχων παραδίδεται στην αδιαφορία, αν όχι στη χλεύη. Και βεβαίως η νίκη δεν κατακτιέται μόνο με το ταλέντο και στη σκληρή δουλειά του αθλητή. Ολόκληρα ιατρικά team υποστηρίζουν την προσπάθειά του, με θεμιτά και αθέμιτα μέσα. Χημικές ουσίες, ιατρικά τεστ, ειδικές διατροφές. Το υπουργείο αθλητισμού, σε συνεργασία με τους γενναϊόδωρους

σπώνσορες, του παρέχει την υλική δυνατότητα να κάνει προπόνηση από το πρωί μέχρι το βράδυ, αποκομμένος από κάθε άλλη κοινωνική και προσωπική δραστηριότητα. Τα παραδείγματα του Μπεν Τζόνσον και της Ναντια Κομανέτσι είναι χαρακτηριστικά για το πόσο εγκληματικό είναι αυτό το κυνήγι της νίκης. Η Κομανέτσι είναι τόσο κατεστραμμένη σωματικά που σήμερα δεν μπορεί να κάνει αθλητισμό ούτε για το κέφι της. Τα αναβολικά που έπαιρνε ο Μπεν Τζόνσον οδηγούν με μαθηματική ακρίβεια στο θάνατο.

Πάνω σ' αυτό το λυσσασμένο κυνήγι μεταλλίων και ρεκόρ έχει σπηθεί μια τεράστια διαφημιστική βιομηχανία. Οι μεγάλες πολυεθνικές γίνονται σπώνσορες των αγώνων αλλά και των αθλητών. Η ίδια η ΔΟΕ είναι μια κερδοσκοπική επιχείρηση. Το μήνυμα είναι σαφέστατο και απευθύνεται κυρίως στη νεολαία. Αφού ο ολυμπιονίκης που είναι πρώτος και καλύτερος φοράει την τάδε μάρκα παπουτσιών ή πίνει κόκα-κόλα, τότε κι εσύ που θες να ξεχωρίζεις πρέπει να κάνεις το ίδιο. Γύρω από τους Ολυμπιακούς στήνεται ένα αλισβερίσι δισεκατομμυρίων. Ας αναλογιστούμε απλώς ότι ένα από τα κυριότερα μέσα που χρησιμοποίησε η Κόκα Κόλα για να δώσει στο προϊόν της οικουμενική ταυτότητα ήταν το σπονσοράρισμα της Ολυμπιάδας.

Μετά από όλα αυτά είναι κατα-

νοητό γιατί οι εξαγγελίες της επιτροπής διεκδίκησης περί επαναφοράς των Ολυμπιακών στο δρόμο της αρχαιότητας είναι φούμαρα. Οι Ολυμπιακοί αγώνες είναι αυτοί που είναι και δεν μπορεί να τους αλλάξει η διοργανώτρια πόλη όσο καλή διάθεση και αν έχει (που δεν την έχει). Αυτό που υποκρύπτεται πίσω από την ιστορία των Ολυμπιακών του 2004 είναι η προσπάθεια μεγαλόσχημων οικονομικών παραγόντων να αποκομίσουν αμύθητα κέρδη και να παίξουν διεθνή ρόλο σε βάρος του φυσικού περιβάλλοντος και των χαμηλότερων οικονομικά και κοινωνικά στρωμάτων. Οι Ολυμπιακοί εντάσσονται στο γενικότερο ιδεολόγημα της ανάπτυξης της εθνικής οικονομίας. Μιας ανάπτυξης που αντί να αναβαθμίζει το βιοτικό επίπεδο της ελληνικής κοινωνίας το κάνει πιο φτωχό ακόμα, μίζερο και γκρίζο.

Απ' την ενδεχόμενη ανάληψη των Ολυμπιακών θα ωφεληθούν οι εργολάβοι που θα χτίσουν τα στάδια και τα υπόλοιπα έργα υποδομής, οι καναλάρχες που θα καλύψουν τους αγώνες, το νεοφανές είδος των εργολάβων του πολιτισμού που θα αναλάβει τις συμπληρωματικές των Ολυμπιακών καλλιτεχνικές εκδηλώσεις. Αυτοί που δεν θα ωφεληθούν είναι η μεγάλη μάζα των ελλήνων φορολογούμενων που θα πληρώσουν τα μεγαλοπρεπή γήπεδα μπέιζμπολ και μπάντιγκτον (δεδομένου ότι οι αγώνες δεν θα βγάλουν τα λεφτά τους), οι κάτοικοι της πολύπαθης Αττικής η οποία θα τιμμεντοποιηθεί ακόμα περισσότερο και θα στραγγαλιστεί εντελώς από τις περιφερειακές λεωφόρους ταχείας διακίνησης εμπορευμάτων. Και σίγουρα δεν θα ωφεληθούν όλοι Ολυμπιακοί είναι απόρροια του οράματος που έχει για την κοινωνία.

Κείμενο της **Πρωτοβουλίας Ηλιούπολης** που διαβάστηκε πριν στην εκδήλωση που έκανε πριν από δυο βδομάδες ενάντια στην ανάληψη των Ολυμπιακών του 2004.

ωνικός Διάλογος • Μονόλογος της Οικονομίας • Κοινωνικός Διάλογος • Μονόλογος της Οικονομίας

συνέχεια από την πρώτη σελίδα

ας, όταν πέφτει η παραγωγή. Δηλαδή, ο χρόνος που δαπανά ο εργαζόμενος βρίσκεται στην ολοκληρωτική διάθεση του κεφαλαίου που μπορεί να τον αξιοποιεί κατά το δοκούν.

★ Όποιος ή όποια διαθέτει έντυπο υλικό της ριζοσπαστικής οικο-αναρχικής ομάδας **EARTH FIRST!** (παρουσίαση της οποίας έγινε στο προηγούμενο φύλο), ή έχει συμμετάσχει σε κάποιες από τις δράσεις της στην Αγγλία, ή ενδιαφέρεται να παρεβρεθεί στο E.F.! Gathering '97, τον ερχόμενο Ιούλιο στην προαναφερθείσα χώρα, ή ενδιαφέρεται γενικότερα για την φιλοσοφία της ή πιο απλά θέλει να δει το πνεύμα των κινητοποιήσεών της να "μετακομίσει" στον ελλαδικό χώρο, ας επικοινωνήσει με την διεύθυνση:

(για E.F.)
Τ.Θ. 31827
10035 - ΑΘΗΝΑ

2) Απελευθέρωση του ορίου απολύσεων, το οποίο εντάσσεται στη λογική της κινητικότητας της

αγοράς εργασίας και αλλαγή του καθεστώτος αποζημιώσεων.

3) Απαλλαγή των επιχειρήσεων από τις μέχρι τώρα εισφορές τους, ενώ προβλέπεται επιδότησή τους για κάθε νέο εργαζόμενο που προσλαμβάνουν. Παράλληλα, αποκτούν το δικαίωμα να απασχολούν εκπαιδευόμενους έναντι ελάχιστης αμοιβής.

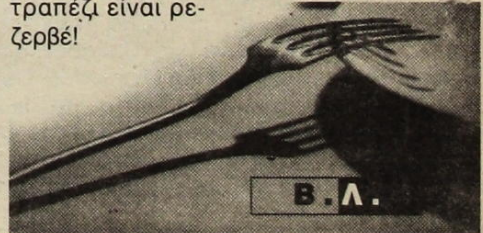
4) Θεσμίζεται το ελαστικό ωράριο και το εποχιακό προσωπικό στις δημόσιες επιχειρήσεις, ενώ διαμορφώνονται σκέψεις για την άρση της μονιμότητας.

5) Εισάγονται τα τοπικά σύμφωνα απασχόλησης που, σύμφωνα με τις κυβερνητικές δεσμεύσεις, θα τονώσουν την αγορά εργασίας και θα μειώσουν την ανεργία. Με απλά λόγια, δίνεται η δυνατότητα στις επιχειρήσεις να επενδύουν σε περιοχές που μαστίζονται από την ανεργία (Πάτρα, Ματσίον, Λαύριο κλπ) πατώντας πάνω στις ανάγκες των ανέργων για εργασία. Επομένως, χαμηλότερες αμοιβές και χειρότερες συνθήκες εργασίας. Το ίδιο μέτρο ναρκοθετεί τις εθνικές συλλογικές συμβάσεις, εφ' ό-

σον διατάξεις του επιτρέπουν στην επιχείρηση να καθορίζει η ίδια το ύψος του μισθού, ατομικοποιώντας πλήρως τους εργάτες. Τέλος, σχεδιάζονται ισοπεδωτικές αλλαγές στο ασφαλιστικό σύστημα, με πιο σημαντικές: τη μεγάλη μείωση των εργοδοτικών εισφορών, την ενοποίηση των ασφαλιστικών ταμείων, τη μείωση των συντάξεων με αλλαγή του τρόπου υπολογισμού τους και τη σταδιακή πρόωθηση της ιδιωτικής αυτοασφάλισης. Με τα λόγια του ίδιου του Σημίτη: "το παλιό μοντέλο του εργάτη θα πρέπει να αντικατασταθεί από ένα νέο τύπο καλά εφοδιασμένου, που θα εργάζεται σε δύο εργοδότες και φυσικά θα αναλαμβάνει ο ίδιος το κόστος εργασίας του".

Αυτή είναι λοιπόν, σε γενικές γραμμές, η απάντηση του κράτους και των αφεντικών στο εκβιαστικό δίλημμα των καιρών μας: φτώχεια ή ανεργία. Ένα πρότυπο πάμφθηνου, υποταγμένου και ανασφαλούς εργάτη, χωρίς καμμία διεκδικητική δύναμη, έτοιμου να μισθώσει την εργασία του κάτω από οποιοδήποτε όρους. Στις σημερινές συνθήκες, όπου ο ανταγωνισμός και η δικτατορία της οικονομίας έχουν γίνει κυρίαρχες αξίες και πρακτικές, η "ένιχυση της αγοράς

εργασίας" σημαίνει χοντρές επιχορηγήσεις και κίνητρα προς το κεφάλαιο, που μέσα στο νέο εφιαλτικό καθεστώς είναι ελεύθερο να ασυδοτεί ανεμπόδιστα. Στο τραπέζι λοιπόν του κρατικού μονολόγου, είναι προσκεκλημένοι όλοι: πεινασμένοι μεγαλοεπιχειρηματίες δίπλα σε διασημότητες του θεάματος και της διανοήσης συζητούν μεγαλόφωνα με τους σταρ των καναλιών και τους γκάνγκστερ των εκδοτικών συγκροτημάτων για μεγάλες μπίζνες στα Βαλκάνια. Δίπλα περιφέρονται, με το γνώριμο δουλικό ύφος, τα γκαρσόνια των διάφορων συνδικαλιστικών ενώσεων, υπό το αυστηρό βλέμμα του γκραν-μέτρ Σημίτη και του αρχιοινοχού Τσουκάτου. Οι υπόλοιποι, δηλαδή το 95% της ελληνικής κοινωνίας, απασχολήσιμοι, άνεργοι και νεόπτωχοι, πρέπει να δείξουν κατανόηση. Βλέπετε... το τραπέζι είναι ρεζερβέ!

Η 1η Μάη στον κόσμο

Στις ΗΠΑ, όπου συνέβησαν τα γεγονότα του Σικάγο και έγιναν οι αγώνες για την καθιέρωση του οκτώωρου, η 1η Μάη δεν γιορτάζεται (το ίδιο συμβαίνει και στον Καναδά). Αντίθετα, σε μια προσπάθεια αποπροσανατολισμού, την 1η Μάη έχει οριστεί μία άσχετη "μέρα του νόμου". Αυτό δεν αποτελεί έκπληξη για τη χώρα που ηγείται της νεοφιλελεύθερης επίθεσης, ούτε το γεγονός ότι το οκτώωρο δεν ισχύει στις ΗΠΑ.

Στη Ρωσία, η 1η Μάη ήταν μια ευκαιρία να δείξουν οι εργαζόμενοι τη δυσφορία τους για την οικονομική κατάσταση στη χώρα και την ανασφάλεια και περιθωριοποίηση που επέφερε στους εργαζόμενους η απότομη μετάβαση στην οικονομία της αγοράς. Υπολογίζεται ότι το ένα δέκατο του πληθυσμού της χώρας συμμετείχε στις διαδηλώσεις. Κύριο σύνθημα της συγκέντρωσης στην Κόκκινη Πλατεία ήταν να παραιτηθεί ο Γέλτσιν. Αυτός δεν προβληματίστηκε καθόλου, υπογράμμισε την ελευθερία που υπάρχει σήμερα στη Ρωσία που επιτρέπει τη συμμετοχή όποιου θέλει στον εορτασμό και κατέληξε ότι ο εορτασμός της Πρωτομαγιάς δεν έχει πια νόημα και καλύτερα να πηγαίνει ο κόσμος εκδρομή αυτή τη μέρα.

Στη γειτονική Ουκρανία, όπου η οικονομική εξαθλίωση των εργαζόμενων είναι ανάλογη, εκατό χιλιάδες άνθρωποι διαδήλωσαν ενάντια στη "δυστικοποίηση" της οικονομίας που έχει συρρικνώσει τους μισθούς και εκτοξεύσει τις τιμές και τα νοίκια. Το δημόσιο, ακολουθώντας το ρωσικό παράδειγμα, χρωστάει στους δημόσιους υπάλληλους μισθούς αρκετών μηνών.

Στην πλατεία Τιεν Αν Μεν του Πεκίνου, η Πρωτομαγιά γιορτάστηκε με τον γνωστό πανηγυρικό τρόπο. Πίσω από τις διακηρύξεις, όμως, τα πράγματα είναι αρκετά διαφορετικά. Πέρσι, οι κρατικές βιομηχανίες απέλυσαν δέκα εκατομμύρια εργαζόμενους, αριθμός μεγάλος ακόμη και με τα δεδομένα της Κίνας. Η εφημερίδα του κόμματος προειδοποίησε ότι έρχονται χειρότερα και σε εντιμόριαλ κάλεσε να δοθεί μεγαλύτερη ελευθερία κινήσεων στους διευθυντές των κρατικών επιχειρήσεων, ώστε να μπορούν να ενεργούν με γνώμονα το συμφέρον

των επιχειρήσεων και όχι την απασχόληση. "Τα συμφέροντα μερικών εργαζόμενων μπορεί να θιχτούν προσωρινά κατά την αναδιάρθρωση, εξαιτίας της προσαρμογής της δομής της οικονομίας και την ανακατανομή των συμφερόντων", γράφει το εντιμόριαλ της εφημερίδας. Τα σχόλια περιπετούν...

Τη σημαία της επανάστασης κράτησε ψηλά και η **Βόρεια Κορέα**. Στο μεταξύ, οι άνθρωποι τρώνε φλούδες δέντρων για να μην πεθάνουν από την πείνα και υπάρχει σοβαρός κίνδυνος για τραγωδία μεγάλης κλίμακας, αν αργήσει η επισιτιστική βοήθεια από το εξωτερικό. Παρεμπιπτόντως, η Βόρεια Κορέα εγκαινίασε πέρσι και τη δική της ζώνη ελευθέρου εμπορίου.

Στη Νότια Κορέα έγιναν μαζικές συγκεντρώσεις σε αρκετές πόλεις. Στη Σεούλ η αστυνομία προσπάθησε να εμποδίσει τους εργαζόμενους, που είχαν συγκεντρωθεί σε κεντρικό πάρκο μετά από κάλεσμα της συνομοσπονδίας KCTU που ζητά την παραίτηση του προέδρου Kim Young Sam και τη σύλληψη του γιου του για διαφθορά, να κάνουν πορεία. Ακολούθησαν συγκρούσεις και συνελήφθησαν 15 εργάτες. Τα πανεπιστήμια της πρωτεύουσας, όπου είχαν συγκεντρωθεί 3.000 φοιτητές, παρέμειναν αποκλεισμένα από μεγάλες αστυνομικές δυνάμεις, ώστε να μην ενωθούν οι φοιτητές με τους εργαζόμενους. Συγκρούσεις έγιναν και στην πόλη Taegu, ανάμεσα σε δύο χιλιάδες διαδηλωτές και την αστυνομία, που έκανε εκατό συλλήψεις. Κύριος οργανωτής των πρωτομαγιάτικων διαδηλώσεων ήταν η KCTU, που είχε πρωτοστατήσει στη γενική απεργία στις αρχές του χρόνου. Η απεργία αυτή υπολογίζεται ότι стоίχισε 3,2 δις δολάρια στην κορεατική βιομηχανία.

Στη Γερμανία, 100 χιλιάδες άτομα συμμετείχαν στις εκδηλώσεις σε όλη τη χώρα, που αντιμετωπίζει ποσοστά ανεργίας ρεκόρ, που ειδικά στο ανατολικό τμήμα ξεπερνούν το 18%. Πρόσφατα υπήρξαν έντονες κινητοποιήσεις από τους εργαζόμενους μετάλλου και τους ανθρακωρύχους, απέναντι στους οποίους η κυβέρνηση ανα-

γκάστηκε να κάνει μεγάλες υποχωρήσεις. Στο Βερολίνο, αναρχικοί και αριστεροί έστησαν οδοφράγματα και έκαψαν αυτοκίνητα με το τέλος της πορείας. Η αστυνομία συνέλαβε 330 άτομα. Την προηγούμενη νύχτα, κήκην 18 αυτοκίνητα στην πόλη. Ακόμη 40 άτομα, νεοναζί αυτή τη φορά, συνελήφθησαν στη πόλη Muehlen, όπου συγκρούστηκαν με αντιφασίστες. Αρχική πρόθεση των νεοναζί ήταν να συγκεντρωθούν στο Leipzig, στο μνημείο του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις, όμως, είχαν αποκλείσει την περιοχή. Έπειτα προσηλάθησαν να μαζευτούν στο Cottbus, επίσης χωρίς επιτυχία.

Μαζικότερες ήταν οι εκδηλώσεις στην **Ιαπωνία**. Υπολογίζεται από τις συνδικαλιστικές οργανώσεις ότι δύο εκατομμύρια εργαζόμενοι συμμετείχαν σε χιλιάδες διαδηλώσεις σε όλη τη χώρα. Οι άπωνες εργάτες είναι από τους πιο καλά πληρωμένους στον κόσμο, το κόστος ζωής όμως είναι επίσης πολύ ψηλό, ενώ ανεβαίνει αργά αργά και το ποσοστό ανεργίας.

Στην Κωνσταντινούπολη εκατό χιλιάδες άτομα συγκεντρώθηκαν για να τιμήσουν την 1η Μάη, για να δεχτούν βίαια επίθεση από την αστυνομία, με αποτέλεσμα πολλούς τραυματισμούς και δεκάδες συλλήψεις. Αρκετοί πρόβλεψαν αντίσταση και έβαλαν φωτιά σε ένα φορτηγό, που χρησιμοποιήσαν σαν οδόφραγμα. Οι διαδηλωτές αναφέρθηκαν στη διαφθορά και τα σκάνδαλα που έχουν βγει στον τελευταίο καιρό στη δημοσιότητα με συνθήματα όπως: "Λεφτά για την παιδεία και όχι για τις συμμορίες". Από τις συγκρούσεις τραυματίστηκαν και 15 αστυνομικοί.

Στη Ζυρίχη, περίπου χίλιοι αναρχικοί και αριστεροί διαδηλωτές συγκρούστηκαν για δύο ώρες με την αστυνομία και επιτέθηκαν στα γραφεία εφημερίδας με κόκκινες μπογιές μετά το τέλος της πορείας. Αρκετοί απ' αυτούς ήρθαν στα χέρια με αστυνομικούς που χρησιμοποιήσαν μεταξωτά άλλων δακρυγόνα, πυροσβεστικές αντλίες και πλαστικές σφαίρες. Οι συγκρούσεις την 1η Μάη έχουν γίνει παράδοση τα τελευταία χρόνια στην Ελβετία. Αναφέρθηκαν 50 συλλήψεις.

Στο Μεξικό, έντονες αποδοκimasίες κατά του προέδρου Zedillo διατάραξαν τη φιέστα που είχε οργανωθεί από την κεντρική φιλοκυβερνητική συνδικαλιστική οργάνωση, παρόντος του προέδρου. Μια γκάφα φιλοκυβερνητικού συνδικαλιστή που προσφώνώντας τον τον απεκάλεσε "πρόεδρο των Ηνωμένων Πολιτειών", ξεχνώντας τη λέξη "Μεξικού", κάθε άλλο παρά βοήθησε την κατά-

σταση. Τέσσερις μέρες πριν την επίσκεψη Κλίντον στο Μεξικό, 60.000 διαδηλωτές εξέφρασαν την αντίθεσή τους στην κυριαρχία των ΗΠΑ πάνω στη μεξικάνικη οικονομία μέσω της NAFTA, φωνάζοντας "Θάνατος στον Κλίντον" έξω από την αμερικάνικη πρεσβεία. Ο βασικός μισθός στο Μεξικό έχει μειωθεί κατά 20% από το 1980, ενώ περίπου οι μισοί εργαζόμενοι αμείβονται με αυτόν ή και λιγότερα. Αυτή την εποχή συζητείται η επέκταση της NAFTA και στις υπόλοιπες χώρες της Κεντρικής Αμερικής.

Οι αγρότες στην Κεντρική Αμερική

Οργανώσεις εργατών γης από κράτη της Κεντρικής Αμερικής που συναντήθηκαν στο Σαν Χοσέ της Κόστα Ρίκα δήλωσαν ότι η διαδικασία αγροτικής μεταρρύθμισης, που είχε ξεκινήσει στις χώρες αυτές με σκοπό να απαλύνει τις κοινωνικές ανισότητες και τις εντάσεις που αυτές προκαλούν, αιποτυγχάνει κάτω από το βάρος της φιλελευθεροποίησης της οικονομίας, με αποτέλεσμα η καλλιέργησιμη γη να συγκεντρώνεται ξανά στα χέρια των λίγων προνομιούχων. Η συνάντηση διεξάχθηκε τη δεύτερη εβδομάδα του Απριλίου και συμμετείχαν αντιπρόσωποι 130 αγροτικών οργανώσεων για να συζητήσουν τα προβλήματά τους.

Στο Ελ Σαλβαδόρ, οι μικροκαλλιεργητές πνίγονται στα χρέη και αναγκάζονται να πουλήσουν τη γη τους, ενώ παρόμοια είναι η κατάσταση και στη Νικαράγουα. Αντιπρόσωπος του Συντονιστικού Μικρών και Μεσαίων Παραγωγών (Conampro) της Γουατεμάλας είπε πως το 98% του αγροτικού πληθυσμού της χώρας είναι ακτήμονες, ενώ το 2% είναι κάτοχοι τεράστιων εκτάσεων καλλιέργησιμης γης.

Ο Jorge Martinez, πρόεδρος αγροτικού συνεταιρισμού και βουλευτής του Μετώπου Σαντινίστα, που βρίσκεται αυτή τη στιγμή στην αντιπολίτευση, υποστήριξε ότι το κόμμα του, από το 1980 ως το 1990, διένευε 2,3 εκατομμύρια εκτάρια γης σε 120 χιλιάδες αγροτικές οικογένειες. Για να το πετύχουν αυτό, η κυβέρνηση του Σαντινίστα έδωσε εκατοντάδες μεγαλοκτηματίες, δημιουργώντας διαμάχες για το ιδιοκτησιακό, πολλές από τις οποίες εκκρεμούν ακόμη. Κατά τη διάρκεια της διακυβέρνησης από την Violetta Chamorro, άλλα 400 χιλιάδες εκτάρια μοιράστηκαν σε αντάρτες "κόντρας" και απόστρατους στρατιωτικούς.

Τώρα, όμως, η χώρα έχει μπει σε μια διαδικασία όπου οι παλιοί μεγαλογαιοκτήμονες αγοράζουν ξανά τη γη που τους είχε αφαιρεθεί, εκμεταλλευόμενοι την κακή οικονομική κατάσταση και τα χρέη των μικρομεσαίων αγροτών. Υπολογίζεται ότι τουλάχιστον 650 χιλιάδες εκτάρια έχουν περιέλθει μ' αυτό τον τρόπο ξανά στα χέρια τους, τα τελευταία χρόνια. Άλλες 200 χιλιάδες τους επιστράφηκαν από την κυβέρνηση Chamorro, καθώς και περίπου 200 κρατικοποιημένες επιχειρήσεις. Η αγροτική μεταρρύθμιση των Σαντινίστα έδωσε το 40% της γης στους μικροκαλλιεργητές, το ποσοστό, όμως, τώρα βρίσκεται στο 32% και συνεχίζει να μειώνεται.

Ο Martinez δήλωσε ότι το κόμμα του υποστηρίζει μια πρόταση που είχαν κάνει το Κέντρο Κάρτερ και η Παναμερικανική Αναπτυξιακή Τράπεζα, που ζητούσαν αποζημίωση στους μεγαλοκτηματίες για τις απαλλοτριωμένες εκτάσεις αλλά έθεταν ως όρο τη μη επιστροφή τους στους παλιούς κατόχους τους.

Το κυριότερο σημείο όπου τόνισαν οι οργανώσεις που συμμετείχαν στη συνάντηση ήταν ότι η πολιτική φιλελευθεροποίηση αρκετών καθεστώτων δεν έχει οδηγήσει σε οικονομική βελτίωση για τους φτωχούς αγρότες, που εξακολουθούν να μην έχουν πρόσβαση σε δανειοδότηση από τις τράπεζες, σύγχρονο αγροτικό εξοπλισμό και την αγορά, αλλά εξαρτώνται από μεσαζόντες.

Η Ana Guadalupe Castillio από το Ελ Σαλβαδόρ είπε ότι ο αγροτικός πληθυσμός έχει τεθεί στο περιθώριο της οικονομίας. Η έλλειψη βασικού εξοπλισμού και το συνεχώς αυξανόμενο κόστος παραγωγής μειώνει την ανταγωνιστικότητα των προϊόντων των μικροκαλλιεργητών και τα εκτοπίζει από την αγορά. Επιπλέον, 450.000 αγροτικές οικογένειες στο Ελ Σαλβαδόρ, που αντιστοιχούν στο 57% του συνόλου του αγροτικού πληθυσμού, δεν έχουν δική τους γη.

Οι εισαγωγές αγροτικών προϊόντων στις χώρες της Κεντρικής Αμερικής έχουν εξαπλασιαστεί μέσα σε μόλις έξι χρόνια. Σύμφωνα με στοιχεία του Συνδέσμου Οργανώσεων Εργατών Γης της Κεντρικής Αμερικής, τα κράτη της περιοχής εισήγαγαν 90.000 τόνους βασικών προϊόντων το 1990, αλλά 600.000 τόνους το 1996.

Τα προβλήματα είναι ακόμη σοβαρότερα για τους αγρότες της Γουατεμάλας. Σύμφωνα με εκπρόσωπο από αυτή τη χώρα, το 98% του αγροτικού πληθυσμού δεν έχει καλλιέργησιμη γη. Το ποσοστό των κατόικων της Γουατεμάλας που ζει κάτω από τα όρια της φτώχειας φτάνει το 70%. Μόλις πέρσι τελείωσε ο 35χρονος εμφύλιος που έχει προκαλέσει τεράστιες καταστροφές. Κάτω από αυτές τις συνθήκες, πολλοί αγροτικοί συνεταιρισμοί έχουν προχωρήσει σε καταλήψεις ακαλλιέργητων εκτάσεων, σε μια προσπάθεια να πιέσουν την κυβέρνηση να τις απαλλοτριώσει και να τις μοιράσει στους ακτήμονες. Αυτή τη στιγμή υπάρχουν περίπου 300 τέτοιες καταλήψεις στη χώρα, με μέση έκταση πάνω από 1000 εκτάρια. Μόνο έξι, όμως, από αυτές αγοράστηκαν από το κράτος μέσα στο 1996. Πέρα από τον αγώνα για επίβλεψη με τις καταλήψεις ακαλλιέργητης γης, οι αγρότες της Γουατεμάλας, οι περισσότεροι από τους οποίους είναι αυτόχθονες, προσπαθούν να βγουν από το περιθώριο της κοινωνίας και να γίνουν αποδεκτοί ως εθνική οντότητα. Ο σεβασμός των διαφορετικών πολιτιστικών ταυτοτήτων και γλωσσών περιλαμβάνεται στην ειρηνευτική συμφωνία που υπογράφηκε το Δεκέμβριο.

Στην Ονδούρα, 300.000 οικογένειες χρειάζονται καλλιέργησιμη γη για να ζήσουν. Στον Παναμά και την Κόστα Ρίκα, το κυριότερο πρόβλημα είναι η έλλειψη υποδομής και υποστήριξης της μικρής αγροτικής παραγωγής, που κάνει δύσκολη τόσο την καλλιέργεια του εδάφους, όσο και την προώθηση των προϊόντων.

Συγκρούσεις Ινδιάνων - αστυνομίας στη Νέα Υόρκη

Για δεύτερη συνεχόμενη Κυριακή, Ινδιάνοι Σενέκα και υποστηρικτές τους έκλεισαν στις 20 Απριλίου τον κεντρικό αυτοκινητόδρομο της πολιτείας της Νέας Υόρκης, κοντά στον καταυλισμό Cattaraugus, και συγκρούστηκαν με τις αστυνομικές δυνάμεις. Ο δρόμος παρέμεινε κλειστός όλη τη νύχτα.

Το επόμενο πρωί, στις 5, περισσότεροι από 150 βαριά οπλισμένοι αστυνομικοί, υποστηριζόμενοι από την εθνοφυλακή, περικύκλωσαν και απέκλεισαν τον καταυλισμό στήνοντας οδοφράγματα. Μπήκαν παράνομα σε Ινδιάνικο έδαφος, επιτέθηκαν σε αρκετούς Ινδιάνους απρόκλητα και αναφέρθηκε ότι συνέλαβαν δώδεκα. Μια γυναίκα χτυπήθηκε μέχρι αναισθησίας πριν την βάλουν σε περιπολικό.

Περίπου χίλια άτομα, ανάμεσά τους ακόμη και παιδιά, αντιμετώπισαν τους αστυνομικούς που επιχείρησαν να σπάσουν το μπλόκο χρησιμοποιώντας κλομπ και σπρέι. Κάποιοι διαδηλωτές πήραν μερικά από τα σπρέι, έβγαλαν τα κράνη των αστυνομικών και τους ψέκασαν στο πρόσωπο. Τελικά οι αστυνομικοί αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν, αφήνοντας πίσω τους 150 κινούμενα και εξοπλισμό. Περιπολικά αναποδογυρίστηκαν, ασύρματοι, μπλοκ κλήσεων και αστυνομικά καπέλα βρέθηκαν στα χέρια των διαδηλωτών. Η κυκλοφορία διακόπηκε για ώρες και η τροχαία διοχέτευε τα εκατοντάδες αυτοκίνητα

και φορτηγά σε παρακαμπτήριους ακόμη και 80 χιλιομέτρων. Το δρόμο έκλειναν μεγάλες φωτιές από λάστιχα αυτοκινήτων.

Στις 22 του μήνα, πραγματοποιήθηκε μεγάλη συγκέντρωση συμπαραστάσης προς τους Σενέκα στο κέντρο του Μπάφαλο, που είχε μεγάλη υποστήριξη από τον πληθυσμό της πόλης, καθώς όλοι θεωρούν υπεύθυνη για την κατάσταση την πολιτεία της Νέας Υόρκης που αθέτησε τις συμφωνίες με το έθνος των Σενέκα.

Η αφορμή για τις κινητοποιήσεις των Σενέκα ήταν η απόφαση της πολιτείας της Νέας Υόρκης να διακόψει την προμήθεια των καταστημάτων των Σενέκα με καύσιμα και τσιγάρα, σε παράβαση προηγούμενης συμφωνίας. Εξαιτίας αυτής της ενέργειας, το κράτος των Σενέκα αναγκάστηκε να θέσει σε διαθεσιμότητα περισσότερους από 300 εργαζόμενους. Το ποσοστό ανεργίας των Σενέκα είναι ήδη ψηλό, ενώ με τη διακοπή της προμήθειας με καύσιμα υπάρχει και πρόβλημα θέρμανσης και μαγειρέματος στα νοικοκυριά του καταυλισμού. Η πολιτεία της Νέας Υόρκης πιέζει για να επιβάλει φορολογία στις επιχειρήσεις των Ινδιάνων μέσα στο έδαφος της ανεξάρτητης γης των Σενέκα, κάτι που οι ίδιοι αρνούνται κατηγορηματικά να δεχτούν. Η ιστορική συμφωνία ανάμεσα στο έθνος των Σενέκα και την κυβέρνηση των Ε.Π.Α. τους αναγνώριζε ως απόλυτους κύριους της γης τους, και από πολιτική, και από οικονομική άποψη. Όμως, μια απόφαση του Ανώτατου Δικαστηρίου το 1994 άνοιξε παράθυρο για την καταπίεση αυτής της ανεξαρτησίας, επιτρέποντας τη φορολόγηση πωλήσεων σε μη Ινδιάνους μέσα στο έδαφος των καταυλισμών.

Πηγή: Workers World

Πηγή: Peacenet

Μετά το Β' παγκόσμιο πόλεμο και το μοίρασμα του κόσμου μεταξύ των καπιταλιστών και της ρωσικής κομμουνιστικής γραφειοκρατίας, η Ευρώπη άρχισε να εισέρχεται για τα καλά στην τροχιά της ανάπτυξης. Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο, έλαβαν χώρα στη γαλλική κοινωνία, σύμφωνα με την ανάλυση του Κλωντ Λεφόρ, δύο πρωταρχικές μεταβολές. "Η πρώτη είναι η επέκταση των δραστηριοτήτων του κράτους που έφτασε να ελέγχει ένα τεράστιο τομέα της οικονομίας, επεμβαίνοντας αδιάκοπα σε όλα τα ζητήματά της και ακόμα ελέγχοντας κατά πλειοψηφία τις ιδιωτικές επιχειρήσεις. Η δεύτερη είναι η νέα βιομηχανική επανάσταση που έχει ολότελα εκσυγχρονίσει και "ορθολογικοποιήσει" τις παλιές μεθόδους παραγωγής και διανομής. Αυτό το προτσέσο δεν ήταν μόνο ποσοτικού χαρακτήρα: επιπροσθέτως, μετέβαλε και ποιοτικά την καπιταλιστική εκμετάλλευση".

Η Γαλλία βρισκόταν, λοιπόν, μέσα σε μια διαδικασία εκσυγχρόνισης των μεθόδων παραγωγής και εκμετάλλευσης και μέσα σε μια γενικότερη αναπτυξιακή πορεία, η καπιταλιστική τάξη πραγμάτων ήταν σχετικά σταθερή χωρίς να αντιμετωπίζει μεγάλες κοινωνικές απειλές και το τιμόνι του κράτους το κρατούσε μία από τις πιο ισχυρές προσωπικότητες του αιώνα μας, ο στρατηγός Ντε Γκωλ. Στο χώρο των επιστημών του ανθρώπου και γενικότερα των ιδεών κυριαρχούσε ο στρουκτουραλισμός των Λεβί-Στρως, Λακάν και Αλτουσέρ, που όχι μόνο διαφορούσε για το υποκείμενο αλλά και του αφαιρούσε ξεκάθαρα την κεντρική θέση που κατείχε και κατέχει μέσα στο συνολικό ενχρήριμα της κοινωνικής μεταμόρφωσης. Μέσα στις πανεπιστημιακές σχολές το πάνω χέρι το είχε, σύμφωνα με τον εύστοχο χαρακτηρισμό του Ανρί Λεφέβρ, αυτός "ο ατρόμητος και αδιάφορος επιστημονισμός".

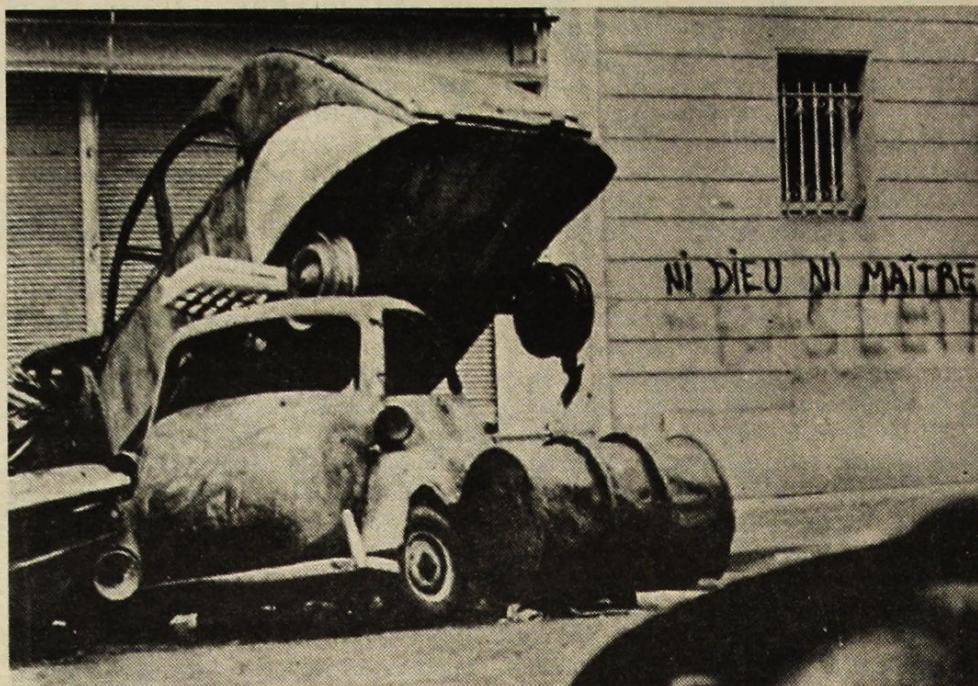
Με αυτά τα δεδομένα, οι περισσότεροι αναλυτές δεν μπόρεσαν, πριν το 1968, να φαντασθούν την επικείμενη εμφάνιση μιας συλλογικής δύναμης, ικανής να διαταράξει τη "φυσική" πορεία της καπιταλιστικής ανόρθωσης, ικανή να απορρυθμίσει την καπιταλιστική και γραφειοκρατική εξορθολόγηση των ρυθμών όχι απλώς της παραγωγής αλλά και της σύγχρονης ζωής εν γένει. Δεν υπήρχε κάποια σοβαρή οικονομική κρίση, δεν μπορούσε κανείς σοβαρός παρατηρητής να μιλήσει για εξαθλίωση των εργαζομένων, εκτός βέβαια από τις σέκτες της άκρας αριστεράς που λένε πάντα, ανεξαρτήτως συνθηκών, το ίδιο τραγούδι. Και να που το '68 δέκα εκατομμύρια εργαζόμενοι κατέβηκαν σε μια από τις μεγαλύτερες απεργίες, χιλιάδες άνθρωποι γέμισαν για μέρες τους δρόμους του Παρισιού και μεγάλο μέρος της νεολαίας, κυρίως φοιτητές, προσπάθησε να πραγματώσει και διέδωσε μέσα στη σύγχρονη κοινωνία τις ελευθεριακές ιδέες. Επρόκειτο ακριβώς για την είσοδο ενός τμήματος του πληθυσμού στο ιστορικό προσκήνιο, για μια αναγεννητική πνοή που δεν μπορεί να αναχθεί πλήρως στις επικρατούσες οικονομικο-κοινωνικές συνθήκες, επρόκειτο για μία δημιουργία του κοινωνικού φαντασιακού, που διέρρηξε το πέτρωμα της παθητικότητας και της εφησυχαστικής καταναλωτικής ευμάρειας.

Το παγκόσμιο '68 και ο γαλλικός Μάης

Βέβαια, το 1968 είχαμε πλήθος αναστατώσεων σε όλον τον κόσμο: Πράγα, Λονδίνο, Μεξικό, Βελιγράδι, Ιαπωνία κ.λπ. Όμως, εάν απλώς εντάξουμε το Γαλλικό Μάη μέσα σε μία "παγκόσμια έκρηξη", όπως έχει γίνει από την ελληνική άκρα αριστερά, τότε χάνεται η ιδιομορφία του και αποκρύπτεται η ιστορική βαρύτητά του, αφού εξισώνεται με τους αγώνες, για παράδειγμα, της Βραζιλίας και της Τσεχοσλοβακίας. Κάθε αγώνας βέβαια έχει τη δική του σημασία, που δεν πρέπει να υποτιμάται. Μία τοποθέτηση, όμως, μέσα στο ίδιο τσουβάλι της "παγκόσμιας έκρηξης" του Γαλλικού Μάη, της βραζιλιάνικης "μάχης του Ρίο ντε Τζανέιρο" και της Άνοιξης της Πράγας υποτιμά και μειώνει την ιστορική βαρύτητα του Γαλλικού Μάη. Διότι το γαλλικό '68 δεν εκυλίχθηκε σε μια δικτατορία, και μάλιστα σκληρή, όπως αυτή της Βραζιλίας, ούτε μέσα στον κομμουνιστικό ολοκληρωτισμό, όπως η Άνοιξη της Πράγας, αλλά μέσα σε μία σύγχρονη κοινωνία με όλα σχεδόν τα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε και εμείς ακόμη σήμερα. Ο Γαλλικός Μάης άσκησε την έμπρακτη κριτική του στην ιεραρχία και τον καταναλωτισμό, κάτι που δεν διανοήθηκαν, μέσα στις συγκεκριμένες συνθήκες ζωής τους, να κάνουν ούτε οι Βραζιλιάνοι ούτε οι Τσεχοσλοβακίτες. Για να φανεί καλύτερα η ιστορική ιδιοσυστασία του γαλλικού φαντασιακού, μπορούμε να συγκρίνουμε το Γαλλικό Μάη, πάνω σε ορισμένα βασικά σημεία με το ισχυρό τότε κίνημα των

ΜΑΗΣ '68

Η ελευθεριακή ρωγμή

Γιαπωνέζων φοιτητών, το γνωστό κίνημα των "Ζενγκακούρεν". Ο Γκουίντο Βιάλε, ένας από τους οπαδούς της "παγκόσμιας έκρηξης" και ηγέτης εκείνη την εποχή του κινήματος στο Τορίνο, γράφει για το κίνημα των Ζενγκακούρεν: "το κίνημα ζει στο εσωτερικό του έναν οργανωτικό κατακερματισμό και ένα σεχταρισμό που δεν έχει όμοιο του σ' όλη την Ευρώπη... η γιαπωνέζικη επαναστατική αριστερά αριθμεί, ήδη από το '76, πενήντα περίπου συντρόφους δολοφονημένους από άλλους "συντρόφους". Και στη Γαλλία βρίσκονταν σε λειτουργία οι διάφορες σέκτες, αλλά το κίνημα τις υπερέβη και στις πιο γόνιμες στιγμές τον τόνο στα γεγονότα τον έδινε το ανώνυμο πλήθος, τον έδινε η δημιουργική γλώσσα που έκανε την εμφάνισή της στη Σορβόνη και στους τοίχους του Παρισιού και άφηνε πίσω της την ξύλινη γλώσσα όλων των σεκτών και τα βάρβαρα εξουσιαστικά "μαχαιρώματα", που είναι συνηθισμένα μέσα στα πλαίσια της εξουσιαστικής αριστεράς και άκρας αριστεράς.

Ένα δεύτερο βασικό σημείο διαφοροποίησης του Ιαπωνικού και του Γαλλικού κινήματος σχετίζεται με το ζήτημα του τύπου της οργάνωσης που απαιτεί ο αγώνας για την κοινωνική μεταβολή. Σύμφωνα με τον Ζαν Καμπέλ στο κείμενό του "Οι φοιτητικοί και εργατικοί αγώνες στην Ιαπωνία", στο Ιαπωνικό κίνημα "η πλειοψηφία αυτών των ομάδων (με εξαίρεση τους ρεφορμιστές) σχηματίζουν αυστηρά δομημένες και συγκεντρωποιημένες οργανώσεις... κρίνουν ότι επείγει τόσο η δημιουργία ενός επαναστατικού κόμματος στην Ιαπωνία όσο και η αναγκαιότητα ενός παγκόσμιου επιτελείου της επανάστασης". Δε βλέπουμε τίποτα το καινούριο, παρά μόνο την ίδια παλιά συνταγή του λενινιστικού συγκεντρωτικού κόμματος που οδήγησε τόσο στην μπολσεβίκικη σύγκρουση με τους αυτόνομους θεσμούς της ρώσικης επαναστατικής δημιουργίας (Σοβιέτ, εργοστασιακές επιτροπές) όσο και στη σταλινική θηριωδία. Αντίθετα, ο Γαλλικός Μάης φέρνει και στο ζήτημα της οργάνωσης πολλά καινούργια στοιχεία. Φέρνει, για παράδειγμα, την οργάνωση της "22 Μάρτη", μια οργάνωση μη συγκεντρωτική, αντιιεραρχική, που στηρίζεται στην άμεση δράση των μελών της, που αντικρούει με σφοδρότητα τον πολιτικό υποκατατισμό, κάθε ιδέα, δηλαδή, χειραγώγησης του κινήματος από το "πάνσοφο επαναστατικό κόμμα".

Το τρίτο σημείο διαφοροποίησής τους έχει σχέση με τις καταλήψεις των πανεπιστημιακών σχολών. Καταλήψεις έγιναν και στα γαλλικά και στα ιαπωνικά πανεπιστήμια. Αν δούμε το ζήτημα μορφικά, μόνο από την άποψη της μορφής του αγώνα, τότε τοποθετούμε αυτές τις καταλήψεις στο ίδιο επίπεδο και έτσι χάνουμε το χαρακτήρα τους που προκύπτει από το συγκεκριμένο περιεχόμενό τους. Ποιό ήταν, λοιπόν, το περιεχόμενο των καταλήψεων, ποιό ήταν η εσωτερική τους κριτική προς τη θεσμισμένη γνώση, ποιό η σχέση τους με την κοινωνία; Στην Ιαπωνία, γράφει ο Ζαν Καμπέλ, "τα κατεληγμένα πανεπιστήμια είναι οχυρωμένα και δεν αποτελούν κάποιο βήμα διαλόγου όπου θα μπορούσαν να συμμετάσχουν εύκολα νέοι εργάτες". Ούτε υπέρβαση της διαχωρισμένης γνώσης ούτε άνοιγμα προς την κοινωνία. Δηλαδή, ακριβώς το αντίθετο απ' ό,τι συνέβη στις καταλήψεις των γαλλικών πανεπιστημίων, που

μετατράπηκαν από ιδρύματα διαχωρισμού των ανθρώπων και εμπέδωσης της ευρύτερης κοινωνικής ιεραρχίας σε χώρους ελεύθερου διαλόγου τόσο των επαναστατών φοιτητών μεταξύ τους όσο ανάμεσα στους φοιτητές και τους νεαρούς εργάτες, που όχι μόνο μπορούσαν εύκολα να συμμετάσχουν στις συζητήσεις, αλλά συμμετείχαν επίσης και στις κοινές Επιτροπές Δράσης φοιτητών και εργατών. Στα γαλλικά πανεπιστήμια, σε αντίθεση με τα ιαπωνικά, έλαβε χώρα η έμπρακτη κριτική του πανεπιστημίου ως "νύχτας που νομιμοποιεί το έγκλημα της διαχωρισμένης γνώσης".

Η ιστορική ιδιοσυστασία του γαλλικού Μάη του '68 φαίνεται και από το γεγονός ότι δεν μπόρεσε να επηρεάσει τους Έλληνες φοιτητές κατά τη διάρκεια της δικτατορίας. Ήταν η προωθημένη και βαθειά κριτική του Γαλλικού Μάη απέναντι στο σύγχρονο καπιταλισμό που δεν "επέτρεπε" στη μεγάλη πλειοψηφία των εξεγεργμένων φοιτητών του '73 να αντλήσουν από τη πηγή του. Στην εξέγερση του Πολυτεχνείου, θα γράψει η εφημερίδα "Αυγή", "η μακρινή φοιτητική εξέγερση της Ταϊλάνδης θα λειτουργήσει ως πρότυπο: Στην κολώνα της πύλης του Πολυτεχνείου μπορούσε κανείς να δει, στις φωτογραφίες, γραμμένο το ακατανόητο σύνθημα "Ταϊλάνδη". Το 1968 το Παρίσι ήταν, για τους πολλούς, μακρύτερα από την Αθήνα απ' όσο η Ταϊλάνδη το 1973". Κι αυτό γιατί η ελληνική κοινωνική και πολιτική συνείδηση της εποχής βρισκόταν πράγματι πολύ μακριά από το θαυμαστό επίπεδο αυτοσυνείδησης των γάλλων φοιτητών, έτσι ώστε να μην μπορεί να σκεφτεί τα βαθειά ζητήματα που ανέδειξε ο Γαλλικός Μάης και συγκεκριμένα την απόρριψη της ιεραρχίας και των ιεραρχημένων οργανώσεων, την κριτική στον καταναλωτισμό, στη διαχωρισμένη εξουσία (Κράτος) και στη διαχωρισμένη γνώση (Πανεπιστήμιο). Το ζήτημα τίθεται πολύ σωστά στο αφιέρωμα της "Αυγής" στα είκοσι χρόνια του Μάη. Γράφει συγκεκριμένα: "τί α-νταπόκριση να βρουν τα καλέσματα υπέρ της φαντασίας και της άμεσης δημοκρατίας και κατά της γραφειοκρατίας και των ιεραρχιών; Επρόκειτο για πανάκριβα, εξωτικά φρούτα, προορισμένα για πελατεία μικρή και δυσπρόσιτη. Πώς να ξεδιπλωθούν οι κόκκινες και μαύρες σημαίες της εξέγερσης όταν στις διαδηλώσεις που μέχρι τότε ξέραμε κυριαρχούσε το μπλε και η επίκληση του συντάγματος, το 114;". Και, το κυριότερο, δε διανοήθηκε η ελληνική πολιτική συνείδηση, όχι μόνο του '73 αλλά και για πολλά χρόνια μετά, να αντιπαρεσθεί ταυτόχρονα και με τα δύο κυρίαρχα και καταπιεστικά συστήματα της εποχής: το δυτικό καπιταλισμό και τον κομμουνιστικό ολοκληρωτισμό. Αυτή ακριβώς η ταυτόχρονη αντιπαράθεση υπήρξε, κατά τη γνώμη μας, το ουσιαστικό και κύριο χαρακτηριστικό του Γαλλικού Μάη του '68. (...)

Οι αντιφάσεις του Μάη και η σπουδαιότητά του για μας σήμερα

Οι αντιφάσεις του Μάη δεν έχουν καμία σχέση με "επαναστατικούς" στρατούς και "σιδερένια τάγματα". Βρίσκονται αλλού. Βρίσκονται ανάμεσα στο ελευθεριακό και στο ελευθεριάζον πνεύμα. Η σωστή απόρριψη από τους φοιτητές του στείρου προγραμματισμένου οργανωτισμού της αριστεράς τους οδήγούσε συχνά

στην άρνηση κάθε οργάνωσης. Η απομάκρυνσή τους από τις αρτηριοσκληρωτικές θεωρίες των αριστερών και ακροαριστερών ιδεολόγων, που επαναλάμβαναν το '68 ό,τι ακριβώς θα έλεγαν το '17, τους οδήγούσε πολλές φορές σε υποτίμηση της ουσιαστικής πολιτικής και κοινωνικής σκέψης. Η απόρριψη του καταπιεστικού "ορθολογισμού", δηλαδή της κυρίαρχης λογικής που, διώχνοντας τη φαντασία, υποτάσσει τις ανθρώπινες ανάγκες και ενέργειες στον "ορθό λόγο" του συστήματος, της παραγωγής, της κατανάλωσης και του κράτους, τους οδηγούσε συχνά στην αποστροφή από τον ορθό λόγο, δηλαδή το λόγο το δημιουργικό που είναι συνδεδεμένος με τη φαντασία, και έτσι υπήρχε πάντα ο κίνδυνος να καταλήξουν στον ιρασιοναλισμό.

Αυτές τις αντιφάσεις, τις δυσκολίες και τον περιορισμό του κινήματος σε μια στιγμιαία έκρηξη έχει συλλάβει ο Κορνήλιος Καστοριάδης στο κείμενό του για τα γεγονότα του Μάη γράφοντας: "Αλλά δεν βγαίνουμε απ' αυτό τον κόσμο, αντίθετα κλειδωνόμαστε σ' αυτόν, όταν πιστεύουμε ότι εμείς απλώς αρκεί να πάρουμε το αντίθετο απ' αυτούς τους όρους, την άρνηση του καθενός για να βρούμε την αλήθεια. Δεν ξεπερνάμε τη γραφειοκρατική οργάνωση με την άρνηση κάθε οργάνωσης, την άκαμπτη στείριση της πλατφόρμας και του προγράμματος με την άρνηση κάθε προσδιορισμού στόχων και μέσων, τη σκληρύση των νεκρών δογμάτων με την καταδίκη της αληθινής θεωρητικής σκέψης. Είναι αλήθεια ότι αυτή η έξοδος είναι δύσκολη, ότι ο δρόμος είναι πολύ στενός". Αλλά από εμάς εξαρτάται, συνεχίζει ο Καστοριάδης, και σήμερα με το Μάη παρέχεται η δυνατότητα στο κίνημα "να μην περιοριστεί σε μια στιγμιαία έκρηξη, αλλά να το συγκροτήσουμε δίχως να χάσει τη ζωή του, να του δώσουμε ένα πρόσωπο που φωτίζει και παρακινεί".

Ο Μάης του '68 διατηρεί ακόμα και σήμερα για μας και τον κόσμο με τη μεγάλη σημασία του, ακριβώς επειδή δεν ήταν ένας ξεσηκωμός που συνέβη στην Τυνησία ή στο Μεξικό, αλλά μια ρήξη που έλαβε χώρα σε μια σύγχρονη ανεπτυγμένη χώρα. "Αυτός ο βίαιος κλονισμός - γράφει ο Καστοριάδης - δεν έχει γίνει ούτε στο Κογκό, ούτε στην Κίνα, ούτε στην Ελλάδα, αλλά σε μια χώρα όπου ο σύγχρονος γραφειοκρατικός καπιταλισμός είναι καλά εγκατεστημένος και ακμαίος, όπου οι διοικούντες είναι πολύ πολιτισμένοι και οι σχεδιαστές ευφείς και προβλεπτικοί".

Ο Γαλλικός Μάης του '68 με τις κατακτήσεις του και το ξεπέρασμα των ιδεολογιών του παρελθόντος μας βοήθη στην ανάπτυξη της χειραφετησιακής δραστηριότητας και στην ανάπτυξη ενός επαναστατικού αυτοστοχασμού πέρα απ' όλα τα ιδεολογικά δόγματα. Με τις αντιφάσεις του και τους περιορισμούς του μας δείχνει τι πρέπει να αποφύγουν οι μελλοντικές εκρήξεις για να μην παραμείνουν στιγμιαίες και για να προσλάβουν μια συγκροτημένη κατεύθυνση, ικανή να δημιουργήσει μια καινούργια κοινωνία.

Ο Γαλλικός Μάης του '68 είναι μια από τις λίγες επαναστατικές-ελευθεριακές ρωγμές του σύγχρονου μεταπολεμικού κόσμου που μας βοηθά στην αντιμετώπιση των κυρίαρχων ιδεολογιών για το "αναπόφευκτο" τέλος των συλλογικών οραμάτων. Με την ήττα του μας έδειξε την τεράστια δυσκολία του χειραφετησιακού διακυβεύματος στο σύγχρονο κόσμο. Με την απλή ύπαρξη του διέψευσε το ιδεολόγημα της παμπεριεκτικότητας του συστήματος και μας έδειξε ότι η δυνατότητα της απελευθέρωσης του ανθρώπου δεν είναι απλώς μια "επαναστατική φαντασιοπληξία".

Το παραπάνω κείμενο αποτελεί την εισαγωγή και τον επίλογο κειμένου του Γιάννη Καρύτσα από το ορόπιλο βιβλίο των εκδόσεων Άρδην (Οκτώβριος 1995), που περιέχει επίσης μια προσωπική μαρτυρία του άγγλου ελευθεριακού Maurice Brinton για το Μάη του '68.

Σημειώσεις

1. Αναφέρεται από τον Κον Μπεντίτ στο "Αριστερισμός: Το φάρμακο στη γεροντική αρρώστια του κομμουνισμού", σελ. 144-145, εκδ. Διεθνής Βιβλιοθήκη.
2. Ανρί Λεφέβρ, "Μηδενισμός και Αμφισβήτηση", σελ. 10, εκδ. Ψυλόν.
3. Πρόκειται για το βιβλίο "68, η παγκόσμια έκρηξη", Εναλλακτικές Εκδόσεις.
4. "68, η παγκόσμια έκρηξη", Εναλλακτικές Εκδόσεις, σελ. 91-92.
5. Στο ίδιο, σελ. 234.
6. Στο ίδιο, σελ. 236.
7. Αφιέρωμα στο γαλλικό Μάη του '68 της εφημερίδας "Αυγή" (18/6/88) με τίτλο "Οι κόκκινες και μαύρες σημαίες του Μάη".
8. Στο ίδιο αφιέρωμα.
9. Κορνήλιος Καστοριάδης, "Σοσιαλισμός ή Βαρβαρότητα", σελ. 112-113, εκδ. Διεθνής Βιβλιοθήκη.
10. Κορνήλιος Καστοριάδης, στο ίδιο, σελ. 162.

Η αδιάκοπη αναζήτηση του ανθρώπινου...

Όσοι συμμερίζονται την βεβαιότητα για την ανάγκη έλευσης του καινούργιου, θα πρέπει να γνωρίζουν ότι αυτό δεν συντελείται μέσα από διεργασίες φωτισμένης παρθενόγεννησης που είναι θησιγενείς εν τη γενέσει τους και δηλωτικές ταυτόχρονα της έλλειψης σοβαρότητας, μέτρου και ευθύνης. Το "καινούργιο" γίνεται φανερό ότι δεν έχει να κάνει με ένα τεράστιο χάσμα ανάμεσα στο παρελθόν και στο παρόν. Το "καινούργιο" θα είναι η πραγματοποίηση του διαλογισμού του παρελθόντος. Αποστολή του θα είναι να εκπληρώσει ενσυνείδητα την παλιά αποστολή της ανθρωπότητας προς την αυτογνωσία και την απελευθέρωση. Αυτό προϋποθέτει αναμόρφωση της συνείδησής μας, να αποσπάσουμε τον εαυτό μας και τον κόσμο από τις πλάνες και τις αυταπάτες. Να εξηγήσουμε δηλαδή τις ίδιες τις πράξεις μας. Αναμόρφωση της συνείδησης βέβαια δεν μπορεί να γίνει με την μυστικιστική σύγχυση των δογμάτων και την ειδωλολατρική αφοσίωση-εξάρτηση από ιδέες, πρόσωπα και πρακτικές, ούτε επίσης με την αγχώδη αναζήτηση αποδιοπομπαίου μετά από κάθε απογοήτευση ή ήττα. Άλλωστε όλα τα παραπάνω είναι άμεσες εκφράσεις ή αντισταθμίσεις της αλλοτρίωσης. Οι ιδεολογίες-αυθεντίες, απολιθώνουν και ερωρακίζουν το νου ενάντια σε όλες τις άλλες επιρροές. Αποτρέπουν τη διεύθυνση κάθε καινούργιας και ζωντανής πεποίθησης. Αποτρέπουν κάθε βαθεία και γνήσια πίστη που να βασίζεται στη λογική και την εμπειρία της ζωής, στη μεταμόρφωση των εαυτών μας. Εν τέλει, θέτουν όρια στην επιθυμία αύξησης της διαύγειας. Το μόνο

που φροντίζουν είναι να διατηρούν τις ιδέες χωρίς περιεχόμενο, χωρίς ποτέ να επιδρούν στη φαντασία, στα αισθήματα και την κατανόηση των ανθρώπων. Σε αυτό το σημείο αξίζει να υπενθυμίσουμε ότι στο φαινόμενο της αλλοτρίωσης κεντρική θέση κατέχει το φαινόμενο της προβολής της μεταβίβασης αρετών και μύχων προσδοκιών σε ιδέες, μεθόδους ή πρόσωπα-αντικείμενα και η υποταγή στις άφρατες αλήθειες-προσταγές τους. Με αυτό τον τρόπο αισθάνεται ο άνθρωπος ότι έρχεται σε επαφή με τον εαυτό του, έτσι αισθάνεται σοφός, θαρραλέος, εξασφαλισμένος. Όσο όμως παραδίδεται στη θανάσιμη έλξη τους, τόσο αποδυναμώνεται η δική του ισχύς της κατανόησης, τόσο η επιθυμία αλλοιώνεται και διασπείρεται, σε βαθμό να χάνει την φυσική της αίσθηση. Όσο οι εντολές του ειδώλου είναι ιερές και απαραβίαστες, τόσο ο άνθρωπος φοβάται να τις αμφισβητήσει, γιατί αντιμετωπίζει τον κίνδυνο να βρεθεί ολοκληρωτικά απομονωμένος. Από εδώ και πέρα αρχίζουν οι ιδεολογικές επινοήσεις που στο όνομα ενός πόθου ο οποίος έχει σαν βλέψη του έναν αντικατοπτρισμό, αρνείται αυτά που υπάρχουν για να ευαγγελιστεί αυτό που θά 'θελε να υπάρχει. Η ορθολογική πίστη στη δύναμη της δημιουργικής σκέψης υποτάσσεται στην παράλογη πίστη, σε κάτι δοσμένο που το αποδεχόμαστε σαν αλήθεια ανεξάρτητα του αν υπάρχει ή όχι. Πώς μπορούμε όμως να πιστεύουμε ότι οι άλλοι θα αλλάξουν, όταν το αποτέλεσμα της εμπειρίας αποδεικνύει πως εμείς δεν μπορούμε; Αυτή η απάντηση βρίσκεται όχι σε ό,τι λέμε ή σκεφτόμαστε, αλλά σε αυτό που είμαστε, στο πώς ενεργούμε, προς τα πού κινούμαστε. Σκοπός

μας δεν είναι η δημιουργία μιας άλλης πραγματικότητας πέρα από την πραγματικότητα αυτής της ζωής, αλλά η μεταμόρφωση αυτής της πραγματικότητας προς την κατεύθυνση της συνειδητοποίησης. Το "καινούργιο", όταν εμφανισθεί, πρέπει να είναι γειωμένο με την πραγματικότητα. Όσο πιο ισχυρή και στέρεα θα είναι αυτή η γείωση, τόσο θα μειώνεται η επιρροή της πλαστής πραγματικότητας μέσα μας, τόσο θα αυξάνεται η ικανότητά μας να βλέπουμε την πραγματικότητα έτσι όπως είναι και όχι όπως θα θέλαμε να είναι. Η έλλειψη των ψευδαισθήσεων υπήρξε η τροφή της φρόνησης, το θέλγητρο της ακεραιότητας. Αυτό δεν σημαίνει ποδηγέτηση των εννοήσεων, ούτε εξαφάνιση του ασυνείδητου, αλλά διεύρυνση -με την παρατήρηση, τη γνώση και τη θέληση- ανεξερεύνητων περιοχών του εαυτού μας, έτσι ώστε να καταφέρουμε να περιορίσουμε την επίδραση του ασυνείδητου -ως το κυρίαρχο όργανο λήψης αποφάσεων- με το συνειδητό. Αυτό σημαίνει κατανόηση των ανέκφραστων πόθων, των φόβων, των πιέσεων που υφίστανται οι άνθρωποι στη διάρκεια της ζωής τους. Καθήκον μας, να δημιουργήσουμε φυσική συγκίνηση με την πραγματική κατανόηση και όχι με τη δημαγωγική ή λαϊκίστικη ρητορεία. Μόνο αν επιφέρουμε βαθύτατες αλλαγές στα συναισθήματα και την ενστικτική ζωή των ανθρώπων, με τη γέννηση καινούργιων συμπεριφορών και κινήτρων, θα γίνουμε επαναστατική δύναμη ιστορικών διαστάσεων. Η θεωρησιακή γνώση δεν είναι ικανή από μόνη της να προωθήσει την πράξη της απελευθέρωσης, εάν δεν συνδέεται με μια συγκινησιακή εμπειρία, όπου το πρόσωπο να βλέπει τις εμπειρίες του, τις σκέψεις και τα συναισθήματά του.

Αν συνοψίσουμε τα γενικά χαρακτηριστικά του σύγχρονου "καινούργιου", θα καταλήξουμε επιγραμματικά στα εξής:

Ανυποχώρητη δυσπιστία απέναντι σε ιδέες-στερεότυπα ή σε εγκεφαλικά σχήματα, τα οποία διαστρεβλώνουν τη συνείδηση που έχει ο άνθρωπος για την πραγματικότητα. Η θέληση να αμφιβάλλουμε είναι αδιάσπαστα συνδεδεμένη με την πεποίθηση στην απελευθερωτική δύναμη της αλήθειας. Η αλήθεια είναι το πιο σπουδαίο όπλο για την ατομική και κοινωνική αλλαγή. Η συνειδητοποίηση είναι το κλειδί που επιτυγχάνει αυτή την αλλαγή γιατί φορτίζει το μυθοπλαστικό χαρακτήρα των ιδεών που κατέχουν το συνειδητό και μας απαλλάσσει από τους παραλογισμούς και τις υπερβολές. Πέρα από την κριτική διάθεση, την τέχνη της αμφιβολίας, τη δύναμη της αλήθειας και τη συνειδητοποίηση, το εξίσου σημαντικό δεδομένο για την απελευθέρωση είναι ο ουμανισμός. Η αρχή ότι ο άνθρωπος αντιπροσωπεύει ολόκληρη την ανθρωπότητα κι επομένως τίποτα το ανθρώπινο δεν είναι ξένο στον άνθρωπο. Ο άνθρωπος φέρει μέσα του, όχι μόνο την ατομικότητά του, αλλά και ολόκληρη την εμπειρία της ανθρωπότητας, μαζί με όλες τις δυναμικότητες. Η αντίφαση είναι σύμφυτη ουσία της ανθρώπινης ύπαρξης, το Εγώ και το Εμείς, το καλό και το κακό, ενυπάρχουν μέσα μας -περισσότερο ή λιγότερο στον καθένα- αναγκάζοντάς μας να παλινδρομούμε αδιάκοπα. Το θέμα είναι να επιτρέπουμε στη φωνή της ανθρωπιάς και της λογικής να ακουστούν δυναμικά και διαλεκτικά. Από τη στιγμή που θα τολμήσουμε να διεισδύσουμε και να ερευνησουμε τον κρυφό μας κόσμο, μπορεί να καταλάβει ο ένας τον άλλο και να τον περιβάλει με συμπάθεια και επείκεια. Τότε, αυτό το εντελώς ιδιότυπο πράγμα, το Εγώ, θα απωλέσει την αυταρέσκεια της εξουσίας του.

Από τα παραπάνω συμπεραίνεται ότι μιλάμε για την αφύπνιση μιας νοητικής-συναισθηματικής εμπειρίας και ευαισθησίας που θα ατενίσει μια προοπτική στο πεδίο της ευρύτερης ριζοσπαστικής αμφισβήτησης. Μια προοπτική που θα θεμελιώνει τη γνώ-

ση μαζί με τη συγκίνηση της ζωής, την ένταση των συναισθημάτων και των αισθήσεων με τη γεωμετρική δύναμη των εννοιών. Μια προοπτική που δεν θα παραχωρεί στο νου τη δυνατότητα να κατασκευάζει θεωρητικά κάστρα σε βάρος των ενστικτών και των αισθημάτων. Ατέλεστη προϋπόθεση για την επίτευξη αυτού του στόχου είναι η πυξίδα της νοοτροπίας να αλλάξει πάραυτα προσανατολισμό. Η νοοτροπία-πρόπλασμα για το πρωταρχικό κύτταρο του γνήσιου "καινούργιου" είναι το ομόθυμο πνεύμα. Το αίσθημα, η κατανόηση, η αλληλεγγύη και το βίωμα του συλλογικού οράματος αποτελούν τα γεννητικά του συστατικά. Ένας νέος δεσμός αδελφοσύνης, που δεν είναι λύση υποκειμενικής προτίμησης. Είναι η μοναδική λύση που ικανοποιεί τις δύο ανάγκες του ανθρώπου: να συνδέεται στενά και ταυτόχρονα να είναι ελεύθερος, να αποτελεί μέρος του όλου και να είναι ανεξάρτητος. Μιλάμε για μια εμπειρία που να αναπτύσσει την αλληλεγγύη και τους ανθρώπινους δεσμούς, δίχως να περιορίζει τη συναισθηματική ή διανοητική ελευθερία κανενός. Μιλάμε για μια αίσθηση που να επιβεβαιώνει τη συλλογική θέληση και να διασφαλίζει την ακεραιότητα της ατομικής ταυτότητας. Μιλάμε εντέλει για μια φυσική πραγματικότητα που θα αδελφοποιεί τις διαφορετικές θελήσεις, επιτρέποντάς τους να πορεύονται ενιαία, δίχως ψίθυρους ή υπονομεύσεις, με άξονα το σεβασμό, την αξιοπρέπεια και την αλληλοβοήθεια. Μια σχέση αμοιβαίου καθορισμού. Ένας διάλογος μεταξύ ζωντανών υποκειμένων, που μέσα από αυτή τη διαλεκτική γίνονται αυτό που είναι και μετασχηματίζονται στη μόνη δυνατή κατεύθυνση, στην υπέρβαση των κυρίαρχων κοινωνικών σχέσεων και της ιδεολογίας τους, των εξουσιοδοτημένων γλωσσών και των κωδικοποιημένων συμπεριφορών. Στη συγκρότηση ενός πληθυντικού υποκειμένου, πολύγλωσσου και πολύμορφου, που ανατρέπει όλα τα γένη και τις κλίσεις, θέττας στην πρώτη γραμμή το Εμείς. Μια συνεχής ροή κινήσεων διαφοροποίησης που αναπαράγονται και μετασχηματίζονται ασταμάτητα, αυξάνοντας τη συνθετότητά τους. Μια ανοιχτή ολότητα, όπου ο καθένας, περνώντας μέσα στον άλλο, αλλάζει τον εαυτό του και τον άλλο, αλλάζοντας ταυτόχρονα και τη συνολική ποιότητα της διαδικασίας. Έτσι, θα παραχθεί μια γνώση του Εμείς, ως γίνεσθαι, πάνω στη φύση και την φύση μας. Αποστολή του "καινούργιου" δεν πρέπει να είναι απλά και μόνο το να επηρεάζει την πολιτική δράση, αλλά να δημιουργεί νέες στάσεις ζωής και προσεγγίσεις των ανθρώπων με τους εαυτούς τους και τον κόσμο.

Το "καινούργιο" θα είναι πολιτισμικό κίνημα, που θα αποσκοπεί στη μεταμόρφωση των ατόμων και ολόκληρης της κουλτούρας τους, θα πρέπει να ενδιαφέρεται τόσο για τα άμεσα κοινωνικο-οικονομικά και πολιτικά ζητήματα, όσο και για τις διαπροσωπικές σχέσεις, τη γλώσσα και τον έρωτα. Οι ομάδες να είναι πολιτιστικά, κοινωνικά και προσωπικά εργαστήρια. Εργαστήρια γνωριμίας, ανάλυσης, ζύμωσης και συμπίεσης. Ακαμψία πρέπει να υπάρχει μόνο στη θέλησή μας να αγωνιστούμε εναντίον της αποκτήνωσης και του αποανθρωπισμού, και όχι στην κρίση και τη συνείδηση. Ας διακηρύξουμε λοιπόν με όλη μας την ειλικρίνεια, την απόφασή μας να μοιραστούμε την αγωνία, τον προβληματισμό και την επιθυμία, να οικοδομήσουμε τον πρόθάλαμο του σύγχρονου ουμανιστικού-άπελευθερωτικού προτάγματος. Για την πραγματοποίησή του, όλοι είναι ευπρόσδεκτοι και σημαντικοί.

ΤΖΑΜΑΪΚΑ ★ ΡΕΓΓΕ ΚΛΑΜΠ

Πυρήνας Κορίνθου

